

VÄRMLANDS ISHOCKEYFÖRBUND

50 år

1945–1995

VÄRMLANDS ISHOCKEYFÖRBUND

50 ÅR

Denna jubileumshistorik har sammanställts av en redaktionskommitté i Värmlands Ishockeyförbund, bestående av Åke Edqvist, Karl-Olof Hjalmarsson och Henrik Persson. Texterna har i huvudsak skrivits av Rune Nilsson. Allan Jonsson har svarat för layout. Länstidningarna Nya Wermlands-Tidningen och Värmlands Folkblad har bidragit med bilder, som också hämtats ur klubbars arkiv och privata samlingar.

Produktion: VF-TRYCK, Karlstad, 1995

INNEHÅLL:

Värmlands TV-puckvinnare 1959	4
– Vi hyllar vårt halvsekel	5
– Grattis på jubileumsdagen	6
Det var så det började	7
32 styrelseår för Arne Olsson	15
Wendels fosterlandsband håller	18
Bandymästaren Hofström DM-vinnare	19
Ishallen i Höglundaladan	21
Tre Kronor sopade isen i Säffleskog	22
Jan Ericsson först på kansliet	24
Henrik i Hagfors sekreterare	25
Världsstjärnorna Nisse och Ulf	26
Fängslande derbyn i Jennys hage	27
Sammetsröst med hockeyförflutet	28
FBK bytte bandyboll mot puck	30
Kriminalare Andersson dömer	33
Jansson med hjärtat hos Brynäs	33
Enmansdemokraten Glennert	34
Elitserielinjemännen bröderna Norrman	35
Superstaren Bengt-Åke Gustafsson	36
Janne valde Färjestad	38
Hallbyggare Wiklundh i väst	39
Guldtränaren Conny Evensson	40
Åke i GIK-styrelsen som 14-åring	41
Värmländska ishallar	42
Värmländsk statistik	45
Billy dömde internationellt	45
Våra ordförande under 50 år	46
Styrelseledamöter under 50 år	46
Värmland i SverigePucken 1995	48

Ishockeypropagandan TV-pucken spelades första gången 1959. Värmland vann den prestigeladdade premiären. Här namnen på grabbarna och ledarna som skrev ishockeyhistoria: Stående från vänster Jan Åke Ellström, Deje, Göte Larsson, Munkfors, Bo Fredriksson, Kil, Lars Hassel, Deje, Christer Dahlberg, Karlskoga, Leif Friberg, Grums, Jan Jägerud, Grums,

Gunnar Tallberg, Bofors, och Lennart Asp, Grums, knästående Kjell Nilsson, Bofors, Lennart Gustavsson, Bofors, Kjell Gård, Grums, ledarna Gösta Åckander, Grums och Walter Eriksson, Karlskoga, Jan-Olov Magnusson, Forshaga, Göte Johansson, Grums, och Kjell Johansson, Grums.

Värmlands Ishockeyförbunds ordförande:

Ishockey i framtiden

Med viss bävan tar jag mig an utmaningen att skåda in i framtiden och ishockeyns kommande utveckling. Att se denna i ett tidsperspektiv med halvsekelomfattning är en övermäktig uppgift för alla och envar, så låt mig begränsa funderingarna till nästkommande tioårsperioder eller så.

Med ett rykande färskt hemma-VM på näthinnan är det lätt att förutspå en fortsatt explosionsartad exponering av sporten i stora arrangemang, där själva idrottsutövandet, den spelade matchen, reduceras till ett visserligen nödvändigt men icke självklart centralt inslag. Den massmediala bevakningen kommer säkerligen att anta amerikanska proportioner, där lirarna blir var mans egendom både på och utanför planen. Man kan inte annat än beundra dessa killar på några och tjugo, som med naturlig fallenhet och helt obesvärade (nåja) utsätter sig för den mest närgångna granskning i olika medier.

Ett troligtvis ganska konstant bestånd av elitklubbar, med allt större internationell koppling, bildar en underhållningscirkus, där uppfinningsrikedomen flödar i ansträngningarna att få varje match med påhängda kringaktiviteter att locka till sig intresse i ett allt större underhållningsutbud.

Snabbare, tuffare, häftigare, kombinerade galor med artister från underhållningsbranschen som inramningar, mat och dryck, insatsspel på målgörare och periodsiffror, inslag av typ "träffa din favoritspelare" etcetera.

Distriktet kommer att vara representerat i denna cirkus, den saken är klar. Klubben, företaget Färjestad, finns med under beteckningen ColourCityWolves med träningscamp och internatanläggning för påläggskalvar på idrottsgymnasium.

Samtidigt, vid sidan av, under eller hur man nu vill rubricera det, kommer den traditionella verksamheten att fortgå ungefär som nu. Här finns ishockeyns själ, med ett av ekonomiska realiteter alltmer omfattande ideellt arbete både i verksamhet och anläggningsskötsel. Det är här våra ishockeyungdomar utbildas och fostras av allt mer kompetenta ledare, som med stor social och teknisk kompetens lotsar en och annan till den stora cirkusen, where dreames come true.

Uterinken i Olsäter kommer så klart att finnas kvar.

Med framtidshälsningar
OLA LUNDBERG

Svenska Ishockeyförbundets ordförande:

– *Grattis på jubileumsdagen!*

– När man bläddrar i historieböckerna hittar man Värmland och dess klubbar i toppen i stort sett i alla sammanhang. Färjestad toppar Elitseriens maratontabell, och är tillsammans med Brynäs det enda laget som varit med under Elitseriens hela levnadssaga.

Man hittar också Värmland i TV-puckens toppskikt, och Värmland var faktiskt med i den allra första finalen 1959. Med fem segrar i TV-pucken är Värmland vårt framgångsrikaste distrikt näst Stockholm.

Den här fina verksamheten har naturligtvis fostrat många härliga hockeyprofiler genom åren. Många som varit med om att föra våra kära landslag till stora framgångar. I vår exklusiva 200-klubb, det vill säga de som gjort 200 eller fler landskamper i Tre Kronor, bidrar Värmland med inte mindre än tre av elva, med vår meste landslagsman i täten, Thomas Rundqvist, och han har sällskap av Tommy Samuelsson och Nisse Nilsson.

Men inte nog med det, utan bland den unika kvartett, som har tre VM och/eller OS-guld, finns Håkan Loob med. Meritmässigt finns det knappast något distrikt, som kan göra Värmland äran stridig om titeln Sveriges framgångsrikaste distrikt.

Äran av detta ska självklart tillskrivas alla de fantastiskt duktiga ledare vi genom åren haft, med profiler som Kjell Glennert, Åke Edquist, Conny Evensson och många, många fler. Kjell har ju dessutom gjort ett fantastiskt jobb på riksplanet inom Ishockeyförbundet, Serieförbundet, Riksidrottsförbundet med mera. Och Connys år som förbundskapten för Tre Kronor är närmast oslagbara.

Ett omvitnat gott samarbete mellan klubbarna inom distriktet har lett fram till alla dessa fina prestationer.

Ett stort GRATTIS på jubileumsdagen!

Jag vill också önska lycka till i framtiden! De många erfarenheter, som vunnits under 50 framgångsrika år, bildar naturligtvis en god grund för fortsatt utveckling. Det är min övertygelse att vi också fortsättningsvis ska finna Värmlands ishockey i topp i olika sammanhang. En fortsatt klok rekrytering av spelare och ledare borgar för att den fina traditionen förs vidare.

När Kjell Glennert firade 60-årsdag erfor han en enorm uppvaktning, och jag uttryckte min beundran. Kjells kommentar var "det är bättre att vara kung i Karlstad än prins i Stockholm". Och naturligtvis är det så!

Vi önskar alltså kungariket Värmland ett fint jubileumsår, med hopp om att få se dess representanter återigen på tronen för Elitserien, TV-pucken och alla andra ishockeymästerskap.

RICKARD FAGERLUND
Ordförande

Det var så det började...

Se protokoll från Värmlands Idrottsförbunds styrelsemöte söndagen den 12 april 1942).

Då nämns för första gången ishockeysektionen.

Här kommer axplock ur ett Ishockeyförbunds 50-åriga historia.

Ur protokoll förda vid VIF:s styrelsemöte i Karlstad 10 maj 1942 saxar vi följande.

& 13

"Ishockeysektionen hade anhållit om anslag á kronor 83:96, utgörande sektionens administrativa kostnader för in till 1942 års årsmöte. Av en ansökningen bifogad tablå framgick, att sektionen, som haft matchintäkter på tillhopa 2 087 kronor och 25 öre, bland utgifterna upptagit ifrågavarande administrationskostnader och ändå fått överskott på sin verksamhet med 32 kronor och 62 öre, som fördelas mellan i serie och DM-tävlingarna deltagande föreningar. Då styrelsen tidigare fattat beslut om att avslå sektionens framställning, hänsköts ärendet ånyo till styrelsen för avgörande."

30 augusti beslöt VIF-styrelsen i Kristinehamn bifalla ishockeysektionens framställan om ersättning med 83:96 fram till årsmötet 1942 för porto, telefon, skrivmaterial och reseersättningar till fyra sammanträden.

Tufft redan i ishockeyns barndom

Protokoll 2 mars 1943

"Enligt referat i Nya Wermlands-Tidningen hade ishockeymatchen i Forshaga den 19 januari 1943 mellan Forshaga IF och IF Göta, icke hade haft det sportliga förlopp, som borde fordras av idrottstävlingar.

Av utredningen framgår, att avsevärda ojustheter förekommit, bl a hade flera spelare åsamkats skador, men då uppgifter stod mot uppgifter har icke kunnat utrönas huruvida någon särskild spelare gjort sig skyldig till hänsynslöst uppträdande."

VU beslutade, att i ärendet uppmäna inblandade att tillse att ishockeyspelet i framtiden hålles inom justa gränser och att matcherna ledas av kompetenta domare.

1943

Vid årsmötet 1943 (18 april) valdes följande ishockeysektion: Olof Eklund, Skoghall, Sten Bryske, Karlstad, samt Olle Hellgren, Karlstad, som sammankallande.

Olle Hellgren, Karlstad, (till vänster) valdes till sammankallande i Värmlands Idrottsförbunds ishockeysektion 1943. Övriga i sektionen var Sten Bryske, Karlstad, (i mitten) och Olof Eklund, Skoghall.

Protokoll, hållet vid sammanträde med Värmlands Idrottsförbunds styrelse á Stads-hotellet, Karlstad, söndagen den 12 april 1942 (efter årsmötet).

Härvärande: Hrr Sven Söderlund, Robert Bohman, Ture Carlsson, Pingal Ericsson, Robert Perneman, Kristian Lindman, Oscar Starck, Carl G. Åslund, och Axel Villenius, samt undertecknad Hedqvist.

§ 1.

Styrelsen konstituerade sig sålunda:

V.ordförande: Hrr Oscar Starck,
sekreterare: undertecknad Hedqvist,
v. -"- : hrr Sven Forsberg, och
kassaförvaltare: hrr Pingal Ericsson.

§ 2.

Till ledamöter i styrelsens verkställande utskott valdes hrr Sven Söderlund, Oscar Starck, Sven Forsberg, Pingal Ericsson och Carl G. Åslund, samt undertecknad Hedqvist.

§ 3.

Till ledamöter i sektionerna valdes:

Boxning.

Hrr Nils Andersson, Kristinehamn och Johnny Fröding, Karlstad, med hrr Paul Strandlund, Karlstad, som sammankallande.

Prottning.

Hrr Ivar Ågren, Björneborg, och Ivar Johansson, Karlstad, med hrr Nils Melin, Kristinehamn, som sammankallande.

Cykel.

Hrr Lennart Molin, Bofors, och Stig Boquist, Karlstad, med hrr Tage Johansson, Arvika, som sammankallande.

Ishockey.

Hrr Henry Klarqvist, Slottsbron, och Sten Bryske, Karlstad, med hrr Olle Hellgren, Karlstad, som sammankallande.

4) enhetliga bestämmelser för anordnande av DM-tävlingar.

§ 5.

I skrivelse av den 19 december 1941 hade hrr Olle Hellgren, Karlstad, meddelat, att Slottsbron IF, Forshaga IF, Färjestads BK, Söderstrands IF och IF Göta upptagit ishockey på sitt tävlingesprogram, varjämte föreningarna vid sammanträde beslutat göra framställning hos distriktsförbundet om att sporten administreras genom en kommitté, underställd distriktsförbundet. Dessutom hade kommittén anhållit om största möjliga anslag till kommitténs administrationskostnader.

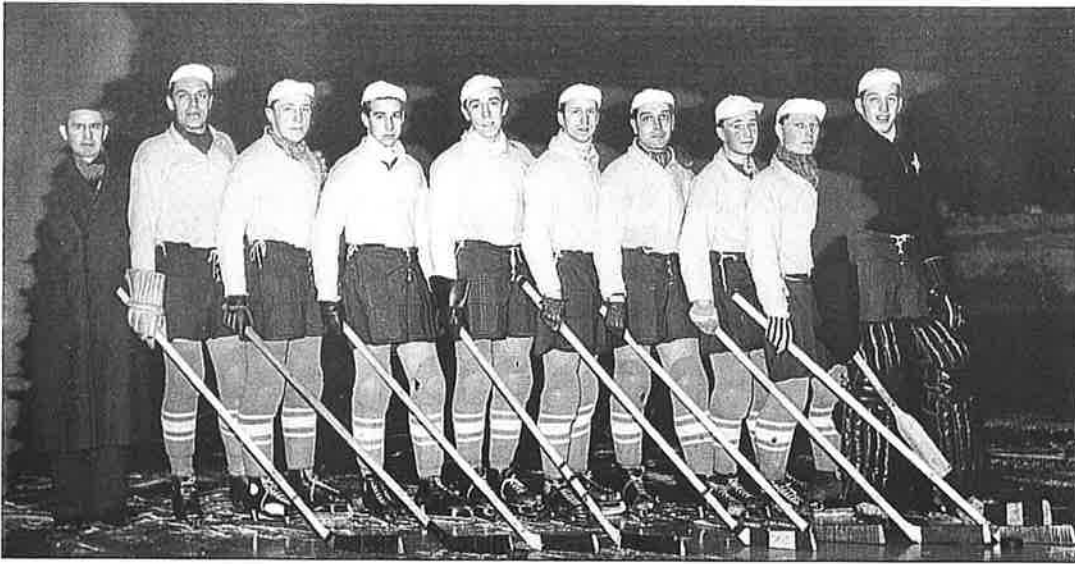
V.u. beslutade att ishockeysporten skulle administreras av Värmlands Idrottsförbund genom en sektion, vald i likhet med övriga av distriktets specialsektioner.

Till ledamöter i sektionen utnämndes intill nästa ordinarie årsmöte valdes hrr Axel Steinorth, Karlstad, Henry Klarqvist, Slottsbron, Ivar Friberg, Forshaga, Alvar Nilsson, Allan Engström och Olle Hellgren, Karlstad, med den förstnämnde som sammankallande.

Sektionen beviljades ett administrationsanslag á 100 kronor, vilket skulle redovisas i likhet med vad som är stadgat för distriktets sektioner.

§ 6.

Skolidrottssektionen hade meddelat, att sektionen planerat en kurs för ungdomsidrottsledare i Karlstad under tiden 17 - 18 januari 1942,

IFK Bofors seriesegrare division III Värmlandsserien 1944-1945: från vänster Arne Olsson, Frank Brunstedt, Peter Kihlström, Ove Granath, Einar Tätting, Frigge Sellbrand, Yngve Eidvall, Nils-Gustav Karlsson, Torgny Nilsson och Evald Axelsson.

1944

Ny styrelse valdes med den här sammansättningen: Sven R Hammarström, Degerfors, A Gunnar Olsson, Karlstad, samt Olle Hellgren, Karlstad, sammankallande. Karlstads-Göta till allsvenskan (Div 1).

1945

Årsmötet valde 22 april styrelse bestående av A Gunnar Olsson, Karlstad, Sven R Hammarström, Degerfors, och Ivar Friberg, Forshaga, sammankallande.

& 12 1945 Svenska Ishockeyförbundet hade anhållit om yttrande över uppkommet förslag om att bilda specialdistriktsförbund för ishockey inom distriktet. VU beslutade enhälligt avstyrka förslaget, då ishockeysporten ännu icke hunnit stabilisera sig inom distriktet. (Utdrag ur VU-protokoll i Karlstad 11 juli 1945).

Tre månader senare var ett specialdistriktsförbund i ishockey bildat i Värmland.

Ivar Friberg, Forshaga, ordförande, Olof Eklund, Skoghalls, sekr och kassör, Olle Hellgren, Karlstad, Gunnar Olsson, Forshaga, samt Sven R Hammarström, Degerfors, bildade den historiska första styrelsen.

1945-1946

Forshaga IF vann överlägset div II Västra före IF Göta, och gick efter kval mot Åkers IF och Hofors IK för första gången till div I = dåvarande allsvenskan.

1946-1947

I "Svenska serien div 1 Södra" gjorde så Forshaga debut, slutade på femte plats i en sexlagsserie och flyttades ner till division II.

Skoghalls IF var Värmlands Ishockeyförbunds första distriktsmästare (1945). Stående från vänster John Lindblom, Åke Boman, Rune Stenbäck, Gunnar Nygren, Sven Larsson och Birger Johansson, knästående Göte Nilsson, Gunnar Johansson och Sven Olsson.

Forshaga IF:s första allsvenska lag säsongen 1946-1947: stående från vänster Birger Adrian, Hans Adrian, Olle Johansson, Kjell Gustavsson, Karl-Åke Adrian, Sven "Seklånger" Eriksson, Enok Strandberg, knästående lagledare Nils Wendel, Stig Jonsson, Arne Holm, Nils Andersson och ledare Ivar Friberg.

IK Vikings första ishockeylag fotograferat nyårsdagen 1950. Stående från vänster Billy Ottosson, Sture Edlund, Åke Skymberg, Holger Larsson, Bror Henriksson och Frank Söderlund, knästående Jonny Bergström, Karl-Erik Werngren, Gunnar Andersson, Torsten Rosendahl och Rune Fridberg.

1947-1948

Forshaga IF kvalade in till division 1. Gick genom serien utan förlust. Tredje DM-turneringen slutade som de två föregående med Forshagas seger. Finalmotståndaren Skived besegrades med 6-3. Skived vann däremot JDM. 2-0 mot Sunne.

1948-1949

Forshaga IF klarade sig kvar i division 1. Vann av bara farten DM igen. 13-0 mot Göta. Skiveds IF stupade i kval till division 1. Västerås SK blev för svårt. Förbundets ekonomi förbättrad; överskott 445:41. Distriktsordföranden Olof Eklund invald i Svenska Ishockeyförbundets styrelse.

1949-1950

Forshaga IF tog DM-titeln efter finalseger mot Munkfors med 6-0. Grums IK misslyckades i division 1-kval mot

1951 fick Grums IK för första gången division-1-värdighet, även om vistelsen varade endast en säsong: Från vänster lagledare Gösta Åckander, Klasse Lindström, Pelle "Garvis" Nilsson, Åke Skååre, Arne Berg, Lars "I Haga" Karlsson, Bertil Gustavsson och Gert Axelsson, knästående Torsten "Hacko" Pettersson, Lasse Pettersson, Åke "Snickarn" Nilsson, Stig Waller och Kjell Bjurström.

Västerås IK. Solstadspojkarna sist i division III. Styrelsen inköpte en instruktionsfilm.

1950-1951

Trägen vinner. Grums IK klart för division 1. Förbundets lag spelade två matcher mot Norges landslag i Oslo. Vann senare med 6-2 mot Kanada i Karlskoga. Svensk/norska serien gav dåligt ekonomiskt utbyte på grund av att norska lagen Mode, Gamlebyen och Templar inte hade tillfälle att spela returmatcherna i Värmland. IFK Bofors bröt Forshagadominansen i DM-tävlingen. Finalmatchen IFK Bofors-IK Viking slutade 11-2.

1951-1952

Ishockeyintresset stort i Värmland: Lundsbergs Skola IF blev Svenska Ishockeyförbundets 600:e förening. Grums ramlade ur division 1. Solstadspojkarna upphörde

1952-1953

Värmland fick en ny distriktsmästare - IFK Munkfors. Forshaga IF föll ur division 1. Värmländsk ersättare kom från Grums. Stort internationellt utbyte. Wembley Lions och Harringay Racers kom på besök. Pressens lag vann mot Förbundet med 6-3.

1953-1954

Diavoli Rossi Neri gästspelade i Värmland. Italienska-kanadensiska fighters som slogs bättre än de spelade ishockey. Förluster i Hagfors, 3-7, och Forshaga, 5-9, tvingade fram fotbollens exproffs Bertil Nordahl som medlare, för att kyla ner de upprörda känslorna. Gösta Åckander, ordförande, Ragnar Wikström, Forshaga, Frank Brunstedt, Karlskoga, bildade första Ungdomskommittén. Kommittéledamöterna höll sina möten telefonledes, och skrivelserna cirkulerade mellan medlemmarna. Allt för att hålla kostnadssidan under kontroll.

1954-1955

Forshaga IF turnerade i Finland. IK Viking spelade i Österrike, Schweiz och Italien. IFK Munkfors slogs ut ur division 1-kvalet av Surahammar (3-5 och 3-3). Värmland mötte Akershus i två matcher. Arvika BK debuterade i division IV.

Att det kunde vara primitivt i början vittnar bilden från första matchen i Edane mellan Golf och Arvika BK 1956 på Älvrinken, där Erik Andersson vaktar en synnerligen hemsnickrad kasse.

Matchprogram

Genom tidsnöd ha vi tyvärr icke hunnit att utgiva vårt ordinarie program, utan sett oss nödsakade att i all hast trycka ett mindre exemplar.

Eftersom det i dag är vår stora högtidsdag, så har dagens program, genom annonser och affischer delgetts publiken, varför vi här endast meddela laguppställningarna i dagens match.

Skellefteå AIK

1. Göte Bergqvist
15. Bo Degerstedt

2. Olle Larsson
3. Elon Sundström
14. Åke Lundmark

4. Folke Aronsson	5. Harry Granberg	6. Jan Brännström
7. K. S. Hedlund	8. Rolf Berggren	9. "Acka" Andersson
10. Ivan Aronsson	11. "Garvis" Määttä	12. Lennart Markgren
13. Pelle Flink		

Domare: Nisse Johansson och Nisse Ström, Forshaga

12. Jan Asp	11. Per Asp	10. Göran Sund
9. Bo Sörman	8. Hasse Adrian	7. G. Segerman
6. Åke Skååre	5. "Garvis" Jansson	4. Lars Karlsson

14. T. Pettersson	13. Gert Axelsson
3. Stig Waller	2. Lasse Pettersson

15. Bo Elvin
1. "Snickarn" Nilsson

Grums IK

Kils AIK:s serievinnande lag i division II Västra B 1958, som spelade allsvenskt kval mot Kenty från Linköping, Malmö FF och AIK, där man dock inte räckte riktigt till. Bakre ledet från vänster tränaren Birger Adrian, Alf Jansson, Per Olof Åslund, Leif Halth, Sune Almqvist, Åke Danielsson, Sören Fernqvist, Ove Lööv, mellanraden Per Åke Fredriksson, Stig Fredriksson, lagledaren Hilding Jansson, Bo Sjögren, främre raden Kjell Åke Nordqvist, Sven Åke "Fichen" Johansson, Evert Olsson, Ebbe Carlsson och Kjell Olsson.

Karlskoga, och Nils Johansson, Forshaga. Håkan Håkansson sammanställde den första tävlingskalendern. Värmlands första konstisbana invigdes i Karlskoga; Boforsrinken.

1956-1957

Sven "Tumba" Johansson reste en vecka runt bland värmländska klubbar. Populärt. Nisse Nilsson tilldelades minnespris, sedan han blivit Värmlands förste ishockeyvärldsmästare. Grums fick konstis. Distriktsjuniorlaget vann Anton Cup. Färjestads BK direkt från division IV till division III. Åtta segrar i följd i serien. Arvika (6-4) och Emtbjörk (8-2) bjöd inget övermäktigt motstånd i kvalet.

1957-1958

Kils AIK vann överraskande division II före Västra Frölunda. AIK, Malmö och Kenty blev sedan för svåra i kvalet till division 1. USA:s VM-lag gästspelade i Grums och Karlskoga. Sportsliga bakslag, 4-6 och 1-7, lättare att bära än Ishockeyförbundets 1 623:65 i förlust på det transatlantiska besöket. Karlskoga Läroverk till final om Prins Bertils pokal. Färjestads Bollklubb kvalificerade sig till division II. Distriktets första stora grabbar: Lars-Eric Lundvall (80) och Nisse Nilsson (58) matcher.

1958-1959

Röstlängden 30/6 1959 innehöll klubbar som Bäckebrons HC, Immetorps BK, Jössefors IK, Köla AIK, Ransätters AIS, Tidafors IF, Östmarks IF. Värmlands tredje konstisbana invigd på Färjestad i Karlstad. Invigningsmatch mellan Djurgården och Leksand. Första värmländska ishockeylaget i slutspel blev Grums IK. Imponerande tredjeplacering. Färjestads Bollklubb skrällde i DM. Slog ut IFK Bofors med 2-0. Grums IK mötte en Värmlandskombination och vann med 11-3. Forshaga IF turnerade på kontinenten. Tio matcher på tolv dagar i bland annat Mannheim, Milano, Paris, Davos, Chamonix, Bolzano, Kaufbeuren och Landshut.

Grums hade byggt färdig isbanan på Idrottsparken, och i november 1957 spelades invigningsmatch mellan norrallsvenskar-na Skellefteå AIK och hemmalaget. I det enkla matchprogrammet förmedlas dessa namnkunniga laguppställningar.

1955-1956

Röstlängden innehöll föreningar som Bada IF, Färjestads BK (för första gången!), Glava IK, IFK Heden, Rottneros IK, Sysseleback Ishockeyklubb. 39 anslutna föreningar. Division 1-uppdrag till domarna Ivar Lilja,

1950 väckte Forshaga IF:s ishockeylag viss sensation genom att bära dräktreklam. Det var bolaget Mölnbacka-Trysil som sponsrade verksamheten i utbyte mot kronbeklätt namn på bröstet och kraftlogon på ryggen över spelarsiffran. Dräkten invigdes i januari 1950. Bilden av Forshaga IF:s lag detta år är hämtad ur anrika Rekord Magasinet. Stående från vänster lagledare Nils Wendel, Sven-Erik Ekedahl, Axel Olsson, Birger Adrian, Hans Adrian och Olle Johansson, knästående Sven Svärd, Karl-Åke Adrian, Arne Holm, Karl-Gösta Jansson och Kjell Adrian.

Värmlands lag blev svenska juniormästare 1957. Stående från vänster Ulf Hedqvist, Munkfors, Lars Gustavsson, Skived, lagledare Gösta Åckander, Grums, Göran Sundh, Grums, Sven Tallberg, Bofors, Ove Sterner, Forshaga, Alf Lundberg, Viking, Anders Asplund, Sunne, och Jan Gustavsson, Forshaga, knästående Thomas Warming, Bofors, Kjell Waern, Bofors, Gunnar Krulle, Skoghall, Karl-Erik Bergkvist, Viking, Alf Gustavsson, Viking, Bo Sjögren, Kil, och Jan Asp, Grums.

1959-1960

Värmland vann den första TV-pucken. Värmländskt publikrekord för ishockey. 10 002 personer såg Forshaga IF-Djurgårdens IF i Karlstad. Två värmlänningar deltog i Squav Walley, Nisse Nilsson och Ulf Sterner. Nilsson valdes till turneringens främste anfallsspelare. 1037 åskådare såg Värmland slå ut Göteborg ur Anton Cup i Arvika. Värmland slutsegrare i turneringen. Bill Nordgren segerskytt. Förste kanadensiske tränaren i värmländsk ishockey: Les Anning kom till IK Viking. Grön vinter medförde ekonomiska avbräck för Värmlands ishockeyförbund. Svält intresse för landskapsmatcher. Det blev ett lex Sterner, sedan Forshaga IF konfunderat motståndaren med att sätta in anfallsstjärnan för att "döda" straffslag. Landets unikaste backpar spelade i Charlottenbergs HC i division IV. Pappa Eric Olsson, 41, spelade tillsammans med sonen Bengt, 18.

1960-1961

TV-pucken till Värmland. IFK Bofors svenska juniormästare. Finalseger mot Wifsta Östrand med 1-0. Olof Eklund avgick som ishockeyordförande. I hans ställe kom Gösta Åckander. Inom en vecka invigdes konstisbanor i Forshaga, Munkfors och Hagfors. Värmland

konkurrerade med Skåne om titeln landets banrikaste distrikt. Trots detta haltade serierna mer än någonsin på grund av ännu en mild vinter.

1961-1962

Berndt Magnusson ny ordförande efter Gösta Åckander. För första gången spelades en DM-vecka i ishockey. IFK Bofors bröt Grums IK:s sex år långa dominans. Men det var IK Viking som slog ut Grums IK. Andre kanadensaren i värmländsk ishockey; John Rendall spelande tränare från Winnipeg Maarons till IFK Munkfors. Forshaga IF ramlade ur division 1. Färjestads BK avlade 2 190 teknikmärkesprov. Strålande resultat.

1962-1963

Färjestads BK slog i tur och ordning ut Grums IK (4-1), IFK Bofors (5-2) och IFK Munkfors (6-3). Finalen, en ren division II-uppgörelse, hemfördes sedan av IK Viking. Hagforsklubben krönte en framgångsrik säsong med division 1-kontrakt. Distriktets femte lag genom tiderna. IFK Bofors motionerade till Svenska Ishockeyförbundet om ett nytt system med årsdaterade övergångsformulär (Framflyttning av dagen D från nuvarande 1 okt till 1 sept).

Forshagastjärnan Nils Nilsson har däckats och grinar illa mellan diverse djurgårdsgiganter med Rolle Stoltz närmast till höger. I bakgrunden Ove Sterner.

1963-1964

Karlstad-Göta gjorde comeback efter flera års bortavaro från ishockeyn. Landskampen Sverige-Finland lockade 8 079 åskådare i Karlstad. Svensk seger med 11-1. KB 63 (sammanslagningen av Karlskoga IF och IFK Bofors) föll ur division 1. Karlskoga blev efter tolv år utan storishockey. Nykomlingen IK Viking räddade kontraktet via ett fortsättningskval. Grums IK nådde på nytt division 1.

1964-1965

Endast 62 i Värmland mantalsskriva spelare bytte förening mot 142 föregående år. Färjestads BK nådde division 1 efter framgångsrikt serie- och kvalspel. IK Viking och Grums IK degraderades. Kjell Glennert adjungerad förbundsordförande efter bortgångne Berndt Magnusson.

1965-1966

Första gången sedan 1948 stod Värmland utan all-

IK Vikings kvallag 1963, som såg till att Hagforsklubben blev allsvensk. Stående från vänster Åke Bengtsson, Bengt Emanuelsson, Rolf Larsson, Jan Asp, Erling Tönnerberg, Conny Evansson, Gunnar Johansson, Les Anning och lagledaren Erik Gustafsson, knästående Ebbe Wester, Lars-Evert Halvarsson, Arne Berggren, Börje Karlsson, Kenneth Lindgren, Kjell-Åke Bergqvist, Jan Schullström och Kjell Jederby.

IFK Bofors såg ut så här i debuten i ny klubbdräkt inför säsongen 1961-1962: stående från vänster materialförvaltare Henry Jansson, tränare Åke Brask, "Jalla" Eriksson, Gunnar Andersson, Lars-Erik Nordh, Karl G Bäckman, Hans Mellinger, Leif Edström, Leif Henriksson, Bill Nordgren, Kent Nilsson, Roland Särnholm och sektionsordförande Frank Brunstedt, sittande Kjell Nilsson, Lennart Gustavsson, Lacke Edardsson, Sven Skotte, Gunnar Tallberg, Stig Ståhlberg och lagledaren Peter Kihlström. Det blev femte- och andraplacering i division I Södra, och laget blev värmländska distriktsmästare.

svensk representation. Färjestads BK föll ur. Färjestads bogey team hette Örebro, som vann samtliga tre inbördes möten. KB 63 klarade inte kvalet. Tre Kronor-Finland "frös inne". Matchen flyttades till Västerås. Värmlands Ishockeyförbund kvarstod som arrangör, och kunde bokföra 1 597:- i kassan. DM-final två avbröts på grund av häftigt snöyra i Karlstad.

1966-1967

Snabb come back i division 1 av Färjestads BK. 22 raka segrar och målkvoten 190-39. KB 63 spelade final i Anton Cup, som nu blivit en tävling för klubbtag. 26 av 64 föreningar saknade rösträtt på grund av att årsavgift ej erlagts inom föreskriven tid. Karlstad planerade mera konstis för ishockey på Växnäs sportfält. DM; KB 63 slog Färjestads BK, Grums IK slog KB 63, IK Viking slog Grums IK och tog titeln.

1967-1968

Värmland vann TV-pucken i distriktets första ishall i Karlstad. Frågan är om siffran någonsin överträffas. 10 639 såg matchen Färjestads BK-Djurgårdens IF. Alla tiders publikrekord för värmländsk ishockey: Resultatet 1-4 efter halva matchen vände hemmalaget till 8-4 i en makalös urladdning med stämning på absoluta toppunkten. Färjestads BK degraderades ur division 1. KB 63 tog Färjestads plats. Färjestads BK spelade Ahearne Cup. IFK Arvika vann den första Lilla VM-turneringen i ishockey.

1968-1969

KB Karlskoga föll ur och Färjestads BK stoppade inte för trycket i det allsvenska kvalet. För andra gången i

Det Färjestadslag som vann division II Västra B 1965 och för första gången förde klubben till högsta divisionen. Stående från vänster Anders Asplund, lagledaren Karl-Erik Björk, Hans Boström, Håkan Andersson, Hans-Åke Nilsson, Ola Lundberg, Olle Palm, Ingemar Magnusson, Lars Carlsson, Jan Asp och Christer Sundqvist, knästående Lars Gustavsson, Kjell Eriksson, Björn Fagerlund, Leif Labraaten, Stig Jansson och tränaren Roland Collander

modern tid är Värmland utan lag i högsta ishockeyserien. 9 684 såg Sovjets VM-lag möta en Färjestadskombination. IFK Munkfors, Forshaga IF och Uddeholms IF degraderade ur division II. TV-pucklaget mästare igen.

1969-1970

Värmlands Ishockeyförbund 25-årsjubilerade. Färjestads BK celebrerade med att återta positionen i division 1. Grums IK trea i junior-SM. Två värmlänningar deltog i rikskursen på Bosön för blivande instruktörer; Bo Gewert och Olle Norberg.

1970-1971

Sven Jansson ny ordförande i Värmlands Ishockeyförbund. Kjell Glennert avgick. Verksamhetsåret 1970-1971 delat på grund av omläggning av terminerna, från tolv till nio månader, blev en av de mest framgångsrika för Värmland. Färjestads BK - nykomlingen - slutade trea i SM-slutspelet. KB Karlskoga tillbaka till division I. Färjestad BK JSM-tvåa. Arvika fick konstis. Men det

säkra publikfästet i väst svek, och pressmatchen gav ett underskott på 650 kronor. Kristinehamns HT upp i division II efter kvalviktoria mot IK Viking.

1971-1972

TV-bucklan till distriktet för alltid efter segrar 1967, 1968 och 1971. Tre fina år. Värmlands första plathall stod färdig att tas i bruk i Grums. Värmland vann återigen TV-pucken. Färjestads BK svenska juniormästare. Grums IK misslyckades i division 1-kval. IK Viking kravlade sig ur formsvackan, och återtog en plats i division II. Medaljens framsida; Bredden i distriktet inte den önskade.

1972-1973

Nobelhallen invigd hösten 1972. 12 kilometer frysrör. Publikkapacitet 6 500 (1 300 sittplatser). Färjestads BK kvar i högsta serien. KB Karlskoga föll ur. Grums klarade inte kvalet. Deje och Säffle borta ur seriesystemet. Många stora evenemang i distriktet; TV-pucken i

Arvikaishockeyn har bedrivits under olika namn, sedan man väl enats i en klubb. Arvika HC blev IF Kamraterna, och så AHC på nytt hösten 1972. Året därpå var det dags för match mellan gårdagens och dagens spelare och följande kamratlig fotografering. Stående heter spelarna från vänster Bo Sandberg, Bo Jansson, Bengt Andersson, Gullmar Ekström, Stig Bark, Hans Nilsson, Lennart Johansson, Jonas Karlsson, Ulf Bernmark (skymd), Leif Lundgren, Dick Svensson, John Persson, "Kollen"

Magnusson, Leif Bark, Sven Olof Rööse, Tomas Enfjäll, Ronald Olsson, Göran Davidsson, Lennart Lookin, Leif Sveder, "lånet" Nils Nilsson och Sten-Åke Walltin, knästående från vänster Leif Eriksson, Leif Norling, Tommy Norum, Tor Guttormsen, Sven Gunnar Oskarsson, Olle Olsson, Sture Nyhlén, Håkan Andersson, Bo Carlsson, Anders Danielsson, Lennart Persson, Gunnar Eriksson, Torbjörn Gustavsson och Gunnar Jonasson.

Det värmländska TV-pucklaget 1971, som plockade hem TV-bucklan för alltid till distriktet, efter segrar 1967, 1968 och 1971: stående från vänster tränare Olle Öst, Karlstad, lagledare Walter Eriksson, Karlskoga, Gunnar Nyberg, Leif Olsson och Kenneth Johansson, Färjestad, Bo Jansson, Forshaga, Lars Johansson, Färjestad, Emil Mezaros, Grums, Dag Bredberg och Tommy Möller, Färjestad, Uno Johansson, Grums, och lagledare Karl-Olof Hjalmarsson, Karlstad, knästående Christer Björk, Färjestad, Christer Karlsson, Bofors, Ronny

Aronsson, Grums, Thomas Finnström, Färjestad, Bo Lennartsson, Bofors, Tage Alping, Bofors, Ulf Labraaten, Grums, och Kent Rarfors, Färjestad.

Grums, 4-nations juniorer i Karlstad, JSM-slutspel i Karlstad med hemmalaget Färjestads BK som svenska mästare, slutspel i allsvenska juniorserien i Karlskoga. Holger Karsenius belönad med förtjänsttecken i guld när han lämnade sina förbundsuppdrag.

1973-1974

Svarta söndagen; Skåne slog ut Värmland ur TV-pucken. Ungdomsframgångar på andra områden: Efter fyra raka finalspel tog Färjestads BK tredje raka JSM-guldet, en unik och mycket stark prestation. KB Karlskoga pojk-SM. Ishockey i oljekrisens tecken. Publiken stannade hemma. Ny mild vinter med många ospelade matcher. Pressat ekonomiskt läge för Värmlands Ishockeyförbund. Färjestads BK turnerade i Kanada. London Lions med Honken Holmqvist, Tord Lundström och Ulf Sterner gästspelade i Karlstad.

1974-1975

Mammuts serie - 16 lag - med kval till elitserien. Färjestads BK kvar bland de stora. Bofors sist. Landskamp i Nobelhallen Sveriges OS-lag mot VM-laget från USA 5-6. Svensk/norska serien återuppstod; Grupp A Forshaga, Grums, Hasle/Lören, Frisk, Grupp B Viking, Munkfors, Manglerud/Star, Vålerengen.

1975-1976

Färjestads BK första värmländska lag i SM-final. Silvermedalj. Stark prestation. Avgörande i sudden death. Exvärmlänningen Stefan Canderyd matchhjälte för Brynäs. Dramatik i division II Västra. IK Viking avgjorde i sin favör i sista omgången. Stopp i kvalet. När ekonomin tillåter - hyra av kansli lokal.

1976-1977

Färjestads BK i ny SM-final. Brynäs IF hade kontroll på värmlänningarna. Vann i två raka med 6-2 och 9-3. På grund av världsmästerskap i curling flyttade Färjestad BK till Scandinavium med sin hemmamatch. Skiljematchen i semifinal mot Leksand utlokaliseras också till Göteborg. Bofors vann division I Västra. Misslyckades i play off. 19 föreningar avförda ur medlemsregistret.

1977-1978

Färjestads BK utanför slutspel. KB kvalade till elitserien. Boden slogs ut, Björklöven för svåra. IK Viking seger-

herre i division II. Kvalet lika lyckosamt. Forshaga IF störtade ner i division III.

1978-1979

Vinterns stora ishockeyhändelse; JVM-turneringen spelades i Karlstad och Karlskoga. Sverige världsmästare till två minuter före slutsignalen. Slutställning 1) Sovjet, 2) Tjeckoslovakien, 3) Sverige. Pelle Lindbergh, Tomas Jonson, Tommy Samuelsson, Thomas Eriksson, Håkan Loob, Thomas Rundqvist, Thomas Steen och Mats Näslund svenska förgrundsfigurer. Det lokala arrangemanget låg i goda händer; Kjell Glennert och Sven Jansson. Vikingarnas match mot Edmonton Oilers drog bara 800 intresserade i Karlstad. Bofors till elitseriens kvalserie. Där blev det stopp.

1979-1980

Glädjetryningar på ungdomssidan; Färjestads BK mästare bland såväl A- som B-juniorer. TV-puckarna i final. 70-åradens riksfinal i Karlstad. Guldbehängda ishockeyarbetare; Bertil Johansson, Pauli Björklund, Ove Backström och Gunnar Berglind. Kansli i Värmlands Idrottsförbunds gamla lokaler på N:a Strandgatan.

1980-1981

Ishockeyhistoria; SM-pokalen för första gången till Värmland och Färjestads BK. Vi har varit bortsökta med pojk- och JSM-titlar men aldrig med den tyngsta "bucklan". Bofors IK slogs tidigt ut ur elitseriekvalet. Jan Ericsson upprätthåller befattningen som heltidsanställd kanslist. Höjd servicegrad gent emot föreningarna i distriktet.

1981-1982

Välförtjänt ishockeyguld till Arne Olsson. Landskamp i Nobelhallen; Sverige-Finland 12-3. 5000 såg matchen. AIK slog ut Färjestads BK ur SM-slutspelet. AIK svenska mästare. Färjestads BK vann båda åldersgrupperna i GP-pucken. TV-pucklaget utslaget av slutsegrande Stockholm.

1982-1983

Flera missionsresor gjordes i distriktet för att påtala behovet av konstfrysta hallanläggningar. Projektet leddes av Svenska Ishockeyförbundets ordförande Arne Grundander, Sven Jansson och Jan Ericsson samt repre-

FBK-spelare paraderar på isen i samband med prisutdelningen efter att det första svenska mästerskapet spelats hem 1981.

sentanter för berörda föreningar. Färjestad BK fyller 50 år. Celebrerade sig själv med elitserieseger. Djurgårdens IF vann finalen mot Färjestads BK i bäst av fem matcher. Bofors IK utslaget av Kiruna i play off till elitserien.

1983-1984

Säsongens höjdpunkt; Sweden Cup spelade i Karlstad 9-13 april. Leif Boork ny förbundskapten för det svenska laget. Publiken fick uppleva en skrällmatch. Tjeckoslovakien vann mot Sovjet. Ishall nr 143, den i Grums, invigdes av Sven Jansson. Jansson lämnade ordförandeklubban till Karl-Gösta Jansson. Bofors IK skötte sig skickligt i skuggan av alperna; Davos 8-0, Ambriopiotta 7-2, Lugano 5-1 och Bellinzona 10-2.

1984-1985

Beslöts satsa på en minnesskrift till Värmlands Ishockeyförbunds 40-årsjubileum. Ishallar invigdes i Hagfors, Munkfors och Forshaga. Grums IK kvalificerade sig till division 1.

1985-1986

Säsongen började och slutade i dur; 40-årsjubileet en

glansfull dokumentation av ett aktivt specialdistriktsförbund, och Färjestads BK tog föreningens andra SM-guld. Seger i skiljematch mot Södertälje i Karlskoga. Tack- och avskedsmatch av Kent-Erik Andersson. I Arvika och Sunne togs nya ishallar i bruk. Tillsattes en PR- och marknadskommitté på uppdrag av Svenska Ishockeyförbundet; Hasse Svensson, Per Larsson, Jan Ericsson. Karl-Gösta Jansson ersattes av Hasse Svensson som ordförande i Värmlands Ishockeyförbund.

1986-1987

Färjestads BK till ny SM-final. Björklöven vann finalen. Folksam Cup-laget vann riksfinalen mot Uppland med 3-0. Ingen finalseger i en rikstäckande tävling sedan 1971. Sannerudshallen invigd i Kil. Hammarö HC föll ur division 1. IK Viking vann division II och kvalserien. Charlottenbergs HC vann division IV avd B i Norge utan poängförlost. Pekka Lindmark, Thomas Rundqvist, Håkan Loob och Bengt-Åke Gustafsson världsmästare i Wien. De hyllades särskilt i samband med årsmötet.

1987-1988

Ny SM-titel - föreningens tredje på åtta år - till 1980-talens ishockeylag Färjestads BK. 6-3-seger i fjärde final-

● -PORTRÄTT 32 styrelseår för Arne Olsson

Få, om ens någon, lade så mycket tid på ishockeyns altare som Arne Olsson.

Idrottsbanan inleddes i Karlstad.

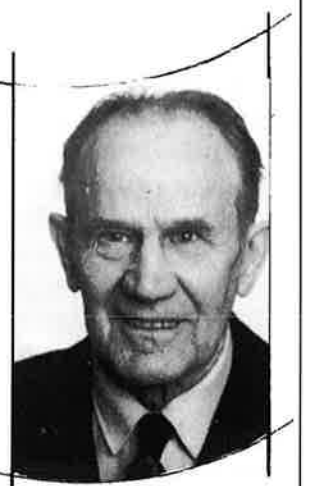
I tidigt 1940-tal spelade han såväl bandy som ishockey i Färjestads BK. 1941 flyttade Arne till Karlskoga. Hans nya klubbadress blev IFK Bofors. Som aktiv var Arne med och spelade allsvenskt kval mot Gävles "saftpirater".

Efter tiden som aktiv fortsatte han som lagledare. Tränaruppdrag hade han i lokalkonkurrenten Karlskoga IF.

Arne Olssons breda kunskap och stora ishockeyintresse kom väl till pass i Värmlands Ishockeyförbund. Han valdes in i styrelsen 1947. Arne hade stort förtroende hos alla. Han gjorde 32 styrelseår innan han på egen begäran avgick 1980.

Arne Olsson hade en rad uppdrag utöver sina 29 år som vice ordförande. Samtliga sköttes till stor belåtenhet.

Kontakter utanför förbundets revir hade han också: till exempel med den värmländska ishockeyskrivarkåren. Från Karlskoga fanns alltid raka besked att få.

matchen mot Björklöven. Hockey aktuellt; Värmlands Ishockeyförbunds informationsblad ges ut sex gånger under säsongen. Billy Fredriksson huvuddomare vid JVM i Moskva. Fick i uppdrag att leda finalmatchen Sovjet-Kanada. IK Viking degraderades ur division 1. Grums IK lyckades i kval rädda sig kvar. Arvika HC upp i division 1. Charlottenbergs HC fortsatte marschen uppåt i Norge. Seger i division III avd A.

1988-1989

TV-puckslutspelet förlades till Karlskoga. Turnering i jubileets tecken. 30 år sedan Värmland vann den första ungdomspropagandan. Reprisen på 1959 års final sprack på grund av att Stockholm inte kunde mobilisera lag. Grums IK till elitserie-play off. Hårdsatsande Malmö för svårt i två matcher; 0-6 och 2-7. Färjestads B-juniorer svenska mästare. Charlottenbergs HC kom åter till värmländsk ishockey. Division III och division IV spelade gemensam grundserie. De sex främsta till finalserie, övriga fem samt Charlottenberg spelade utvecklingsserien. Hasse Svensson ersätts av Ulf Norrman som ordförande i Värmlands Ishockeyförbund.

1989-1990

Djurgården betvang Färjestad i SM-final. Tre av fyra matcher avgjordes i sudden death. Så jämnt var det. Bofors föll ur div I. Sunne till div II. Med kort varsel tog Förbundet tillsammans med Säffle, Grums, Forshaga, Sunne och Arvika sig an en internationell B-juniorturnering. Wasahallen i Filipstad invigdes. Förbundets kanslipersonal deltog i datautbildning. Värmland till final i Region Mellans B-juniortävling i Kumla. Dramatiskt avgörande på straffslag (1-1 vid full tid och efter förlängning).

1990-1991

Guldglans över värmlänningarna, kapten Thomas Rundqvist, Bengt-Åke Gustafsson, Håkan Loob och förbundskapten Conny Evensson när Tre Kronor blev världsmästare i Åbo. Ny finalförlust för Färjestad mot Djurgården. Arvika HC till play off 1 till elitserien. Rögle blev för svårt. Bofors flyttade fram positionerna efter ett år i tvåan. Ny skattereform, dess konsekvenser drabbade idrottsrörelsen hårt. Föreningsbesöken, åtta stycken, har gett styrelsen inblick i föreningarnas orga-

Tre FBK-are hem som världsmästare 1992: från vänster Peter Ottosson, coachen Conny Evensson och Lars Karlsson med hyllningsblomster och medaljer på flygplatsen i Karlstad.

nisation, deras styrka och svagheter. Kansliet får ny datautrustning med laserskrivare. Temakurs för juniortränare, med Conny Evensson och Harald Lückner som föreläsare, drog fullt hus.

1991-1992

Våra nya VM-hjältar i ishockey heter Lars Karlsson, Peter Ottosson och Conny Evensson. Conny tog andra guldets på lika många år. Gör om det den som kan. Ungdomshockeyn glädde; OK-pucklaget till final. TV-puck- och U17-lag till finalspel. Nor avstod berättigad plats i div II på grund av att intäkter och kostnader i en högre serie ej skulle balanseras. Lennart Prestberg, Munkfors, årets ungdomsledare. Avesta satte stopp för Sunnes div I-planer. Hans Svensson avsåg sig ordförandeskapet i PR-kommittén på grund av bristande tid.

1992-1993

Thomas Rundqvist spelade sin 265:e landskamp. Sunne stupade igen på tröskeln till div 1. Färjestad vann pojk-SM. TV-pucklaget trea. Billy Fredriksson domargranskare i elitserien. Göran Boström slutade på kansliet. Christer Jansson övertog hans arbetsuppgif-

Färjestads BK:s svenska mästare 1986. Bakre ledet från vänster Fredrik Olausson, Harald Luckner, Jan Ingman, Thomas Rundqvist, Lars Karlsson, Mats Lusth, Anders Berglund och Thomas Tallberg, andra raden materialförvaltare Tomas Dyberg, Tommy Samuelsson, Erkki Laine, läkare Hans Bergsten, Claes-Henrik Silfver, Mikael Holmberg och materialförvaltare Rolf Björk, tredje raden Christer Dahlgård, Stefan Persson, Peter Andersson, Staffan Lundh, Leif Carlsson, Per Karlsson, Bo Svanberg och Peter Lindmark, sittande Magnus Roupé, lagledare Kjell Augustsson, sportchef Olle Öst, Kent-Erik Andersson, föreningsordförande Kjell Glennert, tränare Conny Evensson och Håkan Nordin.

TACKLING PÅ RINKEN. RYGGDUNK VID SIDAN AV.

Idrotten förbrödrar. Faktiskt. Även om en del lokalderbyn mellan rivalerna Viking och Munkfors kan ge sken av annat. Men vid sidan av rinkens ersätts tacklingen av uppmuntrande ryggdunkar i all vänskaplighet. För vi jobbar alla för ett gemensamt mål: Företagets och bygdens framtid. Och där betyder idrotten mycket och framför allt ishockeyn

med sin starka tradition i Värmland. Det är där vi fostrar ungdomen, det är där vi utvecklar vår tävlingsinstinkt så att vi vinner åtminstone vartannat derby.

Att en och annan talang försvinner söderut får vi väl leva med.

Vi gratulerar Värmlands Ishockeyförbund och önskar lycka till.

 UDDEHOLM

UDDEHOLM STRIPES

För tredje gången blev Färjestads BK svenska mästare 1988. Bakre raden från vänster Staffan Lundh, Tomas Tallberg, Lars Karlsson, Roger Johansson, Mats Lusth och Leif Carlsson, andra raden materialförvaltare Tomas Dyberg, Erkki Laine, läkare Håkan Alfredsson, Mikael Holmberg, Mattias Andersson, materialförvaltare Kent Werner, tredje raden Peter Lindmark, Bo Svanberg, Peter Andersson, Jesper Duus, Magnus Gustafsson, Stefan Persson, Christer Tågh och Christer Dahlgård, sittande Claes-Henrik Silfver, Håkan Nordin, tränare Per Bäckman, Thomas Rundqvist, lagledare Kjell Augustsson, Harald Luckner och Tommy Samuelsson.

ter. DM för seniorer kom tillbaka efter 20 år. Sunne mästare. Elitfunktionärsutbildning i Karlstad 6-9 augusti.

1993-1994

Flaggskeppet Färjestad dök ner i allsvenskan. En ny era följde för Karlstadlaget. Men det blev på studs tillbaka till societeten. Seger i tre raka finalmatcher mot Boden. IFK Munkfors till div 1. Sunne IK fick en va-

kansplats som bästa kvallag (Köping drog tillbaka sitt lag på grund av dålig ekonomi). Gränshallen i Charlottenberg invigd. Samarbetet mellan distriktets ishockeyklubbar allt bättre. Färjestad, stora DM, och Karlskoga HC, lilla DM, distriktsmästare. Ulf Norrman avgick som ordförande. I hans ställe valdes Ola Lundberg. TU behandlade 27 grova matchstraff. Tråkigt nog hittas de flesta bland junior- och pojklagsspelare.

-PORTRÄTT

Fosterlandsbanden håller för Wendel i Florida

24 april 1954 lämnade han Forshaga och Värmland. Äntrade amerikabåten Kungsholm och drog väster ut. Till USA.

Trots att han bott mer än 40 år i Florida har Nisse Wendel inte klippt av banden med fosterlandet och vännerna här.

Forshagaishockeyns eldsjäl berättar i ett brev till vännen Åke Edquist om sitt liv i soliga Florida. Han friskar dessutom upp gamla minnen. Som till exempel hur Forshaga IF inte beställt rum när de skulle spela div 1-ishockey i Södertälje. Spelarna tvingades övernatta sittande på centralstationen. Den uppladdningen var inte den allra bästa. Det blev förlust med 11-1 för Forshaga.

Då hade emellertid Wendel, efter en schism, lämnat Forshaga IF.

Bakgrund? Oenighet om hur laget skulle formuleras på isen. Mitt under pågående match mot Svartöstadens AIK vägrade plötsligt fem av Forshagas spelare att fortsätta. De duschade och bytte om till civila kläder. Sedan gick de ut bland publiken på läktaren. Brytningen var med andra ord total.

Nisse gick vidare till Karlstad-Göta, sedan till Filipstad, innan han bröt upp och flyttade till USA.

Den eftersökte tränaren-lagledaren-organisatören Nisse Wendel följer på avstånd värmländsk ishockey. För något år sedan skänkte han ett stligt pris till distriktets ungdomsishockey.

Ställer inte krånglande höfter till för mycket besvär är det inte otänkbart att han kommer hem till Värmlands Ishockeyförbunds 50-årsjubileum. Han har gett ett halvt löfte i den vägen.

Den svenska framgången i VM-fotbollen i USA gladda Nisse Wendel, här poserande vid hemmet i Florida.

Ett Grums IK-lag från ishockeyns barndom i Värmland: Stående från vänster Pelle Jansson, John-Erik Andersson, Gunnar Karlsson, Pelle Johansson, Stig Waller, Tage Hofström, knästående från vänster Tore Magnusson, Alvar Johansson och Knut Blomkvist.

Bandy- mästaren Hofström

vann DM med Forshaga

Han var med och spelade när ishockeysporten introducerades i Värmland. Det var på förvintern 1941.

Tage Hofström, som 80 år gammal gick ur tiden 26 mars i år, intervjuades några månader före sin bortgång, och han mindes pionjärbetet som vore det i går.

Viking Harbom var på missionärsresa i Värmland. Han hade lyckats få själva bandygeneralen "Pampen" Borgström att tända till på ishockey.

– Men till oss i Slottsbron hade Harbom inte tid att komma. Han skickade istället ner en instruktionsbok. Vi lärde oss hjälpligt uttryck och regler, innan vi reste till Karlstad för att möta Göta i ishockeymatch.

Den sortens tomtedans på Tingvalla med rak klubba och puck vann Göta med 2–1. Den historiska matchen spelades 2 januari 1942.

Slottsbron och Göta var båda med i den första värmländska ishockeyserien 1942. Blåtomtarnas ishockeyliv blev emellertid kortvarigt.

– Det gick inte att kombinera bandy och ishockey. Säsongen var kort, och tiden räckte inte till.

DM i Forshaga IF

Slottsbrons IF lade ner sin ishockey. Forshaga IF fick ta över utrustningen och annan ishockeymaterial. Några Slottsbrospelare trotsade sina ledares förbud, och beslöt sig för att fortsätta spela ishockey.

– Arne Knöös, brorsan Erik och jag spelade för Forshaga.

Tage Hofström var med om att bli distriktsmästare med Forshaga. Finalmatchen mot Färjestad, framför huvudläktaren på Tingvalla, slutade 3–2 till Tage och hans lagkamrater. På den tiden var ishockeyn en sektion underställd Värmlands idrottsförbund.

Här har ni 1943 års ishockeymästare: Lars Frödin (mv), Tage Hofström, Karl-Åke Adrian, Hans Adrian, Karl-Erik Taylor, Bror Magnusson, Axel "Bao" Johansson, Arne Knöös, Gunnar "Tolle" Karlsson. Mästarna tränades av Nisse Wendel.

Tage Hofströms och de andra Slottsbrograbbarnas ishockeykarriär i Forshaga blev bara en säsong.

Beröm av "Berka"

Hösten 1943 flyttade Tage Hofström till Göteborg, där han spelade bandy i Bagaregården. Ishockeyn togs upp av Skridskoklubben, och där spelade värmlänningen två säsonger, innan det bar hemåt till Värmland igen.

– Svenne Bergkvist, legendarisk fotbollsmålvakt men lika duktig i ishockey, kom ner som instruktör. Efter träningen kom han till mig och sa: "Du kan ju åka skridskor riktigt bra, du."

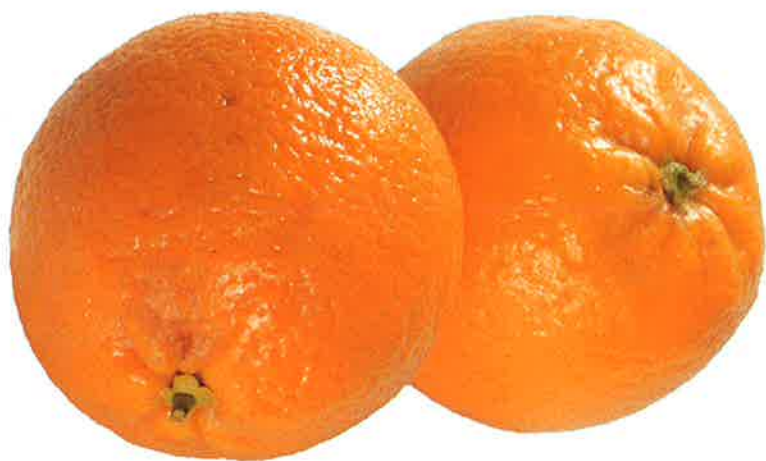
Inte visste Svenne "Berka" att Tage Hofström var en hejare på skridskor med allsvenska bandymeriter och ett SM-guld med Slottsbrons IF från 1936. Fast den plaketten fick Tage vänta på länge.

– På banketten efter finalmatchen mot Västerås kallades jag fram och fick som alla andra Slottsbrospelare ta emot en liten låda. Sedan jag satt mig ner, tittade jag i lådan. Den var tom, där fanns ingen medalj. Jag blev så ledsen att jag ett tag tänkte lämna banketten.

Tage Hofström spelade bara en halvlek i skadade Ragnar Nilssons ställe. Långt senare ordnade Stig Knöös så att Tage fick sin guldmedalj.

Men det är en helt annan historia.

Tage Hofström avslutade en mångårig idrottsmannabana med att spela ishockey i två säsonger för Grums. Det sedermera riksberömda brukslaget parkerade på den tiden på en beskedlig division III-nivå

Vi tillverkar papper och kartong till förpackningar åt produkter du känner igen

Papper och kartong till största delen tillverkade av ren, förnyelsebar skogsråvara. För starka och hygieniska förpackningar. För miljövänliga förpackningar. För återvinningsbara eller helt ofarligt brännbara förpackningar.

STORA ♀

Stora Billerud AB* · Udden · 663 29 Skoghall
Tel +46 54 51 40 00 · Fax +46 54 51 40 10/20

**Stora Billerud är STORAs bolag för tillverkning och marknadsföring av papper och kartong till förpackningar.*

Ishallen i Höglundaladan

Inne i den här längan vid Höglunda i Edsvalla fanns på sin tid Sveriges första ishall.

Ett samtal mellan minkfarmaren Olav Kristoffersson och Slottsbrons legendariske bandyspelare Calle Funke. Där har ni inledningen till den närmast osannolika men fullt sannolika historien om Sveriges första ishall, belägen på gårdet vid Höglunda gård i Edsvalla.

– Där inne kan ni få spela bandy, om ni vill, sa jag, berättar Olav Kristoffersson.

Bandy? sa Calle.

– Nej, ta kontakt med dom nere i Grums, som spelar ishockey.

Samtalet utspann sig utanför ett av Kristofferssons fyra fryshus vid Höglunda. Han hade kallat på Funke, för att få en dörr, som slagit sig, isolerad och tätad.

Vatten på presenningar

Året var 1953.

En islada på vischan. Hur hamnade den där?

– Jag använde dom till att frysa in årsbehovet av fisk till minkar. Fram på sommaren började fryshuset tömmas på sitt innehåll.

Och ge plats för ishockeyspelare?

– Grums nappade direkt. Kom ombytta hit upp, och släpptes in fem, sex stycken åt gången.

Kvällstidningen Expressen slog upp nyheten stort.

Väggarna blev sarg

– Hur vi gjorde för att få is? Spolade vatten på presenningar och fick upp ett istäcke på sju, åtta centimeter. Och så ställde vi dit en målbur, så att de skulle kunna skjuta på "Snickarn".

Fryshusets väggar fungerade som sarg.

– Dom sköt sönder väggen bakom målet. Där måste jag fodra och byta ut virket.

Isytan mätte 13,50 x 5,40 meter.

Dörren låstes utifrån, minns legendariske ishockeyspelare Åke Edquist. Där inne lirades av hjärtans lust tills syret tog slut.

– För att få luftgenomdrag där inne, måste vi ta upp ett hål i väggen.

I dag är fryshuset borta. Bara Stig Waller, Lasse Pettersson, "Garvis" Jansson, "Snickarn" Nilsson, Forshagospelarna och Lasse Lundvall minns det, som om vore det i går. Lundvall förberedde sitt inträde i Tre Kronor med att flitigt åka skridskor i Olav Kristofferssons riksomtalade islada.

Kristoffersson blev inte lottlös på att ställa fryshuset i ishockeyns tjänst. En tusenlapp kostade det att träna där en månad.

En septett Grums IK-spelare poserar under fryshusträningen vid Höglunda. Från vänster Åke Skååre, Pelle "Garvis" Jansson, Torsten "Hacko" Pettersson, Kermit Olsson, Lars Pettersson, Stig Waller och Lars Karlsson.

Tre Kronor sopade isen inför Rastens hemmaspel

Tre Kronors stjärnor trodde inte sina ögon i Säffle.

Året var 1952. Det var i februari, och olympiaden i Oslo närmade sig. Tre Kronor laddade upp för kommande OS-spel, och Gösta Åckander hade lyckats med konststycket att få landslagets träningsläger förlagt till Grums. Ett läger som för övrigt avslutades med en match mot Grums IK på Billevi.

Ett par av landslagsspelarna, "Epa" Johansson och "Lill-Lulle" Johansson, finns med på ett fotografi, som idag sitter inklustrat i Säffle HC-ordföranden Sigge Anderssons fotoalbum. Vem som en gång tog fotografiet är osäkert. Däremot är det lätt att konstatera, att bilden publicerades i Säffle-Tidningen den 13 februari 1952. Det skedde under rubriken "Landslaget imponerat av Rastens hockeybana".

Bilden i sig är inget mästerverk. Skärpan är måttlig, och i tidningens bildtext läser man bland annat "med ryggen mot kameran Lill-Lulle". Det är också vad bilden visar av ishockeyhjälten.

Ändå kan man hävda, att det är en bild som är värd att uppmärksammas. Den berättar nämligen dels om en märklig episod, dels om hur annorlunda förutsättningarna för idrottsutövande en gång var jämfört med dagens ishallar.

Vattenkannor

Bakgrunden till fotografiet är denna.

Under träningslägret i Grums skulle Tre Kronor göra en avstickare till Trollhättan. När bussen närmade sig Säffle berättade Gösta Åckander, att det där fanns en ishockeybana "mitt inne i skogen".

Med på resan var legendariske "Masen" Jansson, som skildrade episoden i sin krönika i dåvarande AT.

– Jag är tvungen att börja krönikan med en episod under nedresan till Trollhättan, som jag sent kommer att glömma, skrev "Masen", och berättade sedan om besöket i Säffle.

– Den flotta sightseeingbussen stannade på vägen mitt i djupa skogen. Gösta tog med grabbarna. Den här vägen är det! Uppför höga berg och ned i djupa dalar, som det så vackert heter i visan, knallade vi på i det mest underbara vinterväder, följde en slingrande stig, som på kvällen belystes med en provisorisk ledning, som hängde mellan träden. Rätt som det var dök en komplett hockeybana upp mitt inne i den djupa skogen. Vad var det man fick se? Jo, ett tiotal ynglingar i åldern mellan 15 och 20 år, som gick med var sin vattenkanna, modell rabattvattning, och vattnade för att få fin yta, för på kvällen skulle det hända något stort. Själveste Forshaga skulle komma på besök.

I krönikan skildrade "Masen" Jansson hur dessa Säff-

leungdomar hade fixat en rink på en damm inne i skogen.

– Sarg med runda hörn fanns, och dessutom fullständig belysning. Avbytarbåsen såg fullt internationella ut. Allt detta var gjort av ett gäng grabbar, cirka 15–16 stycken, som sedan bildat en ishockeyklubb, som lyssnar till namnet Rastens Hockeyklubb, inregistrerad i Ishockeyförbundet och spelande i Värmlandsserien div IV.

Utrustningen hade gänget skaffat genom att var och en hade satsat 35 kr. Därefter hade klubb och puckar inköpts, och de var klara att börja spela. Senare hade även dräkter anskaffats. Orangefärgade tröjor och gröna byxor!

– Strålande att få se något dylikt i vår tid, speciellt med tanke på att grabbarna inte fått ett öre av varken kommun eller förbund, utan helt och hållet svarat för alla kostnader, skrev "Masen".

Men inte bara han var imponerad. Hans "Stöveln" Öberg uttalade sig för Säffle-Tidningens reporter.

– Vi trodde knappast våra ögon när vi fick se grabbarna gå och spola planen med vattenkannor.

Och killarna i Rasten fick hjälp med förberedelserna inför matchen mot Forshaga. Landslagsspelarna fick snabbt tag på kvastar och hjälpte till med att sopa banan fri från snö. Det var då som tidningens fotograf dök upp.

Entusiasterna Sigge

En av entusiasterna bakom den märkliga rinken i Säffle var Sigge Andersson, som med tiden blev en av eldsjälarna bakom tillkomsten av ishallen i Säffle, förutom att han under många år dessförinnan själv var aktiv som spelare.

Med gemensamma krafter sopades ishockeyrinken "inne i skogen" fri från snö inför matchen mot Forshaga IF.

Sifhällas ishockeylag ett par år innan avancemanget till division III i slutet av 1950-talet. Bakre raden från vänster Åke "Kula" Abrahamsson, Leif Mattsson, Åke Eriksson, Ronny Sundfeldt, Kurt Jannedal, Sigge Andersson, främre raden Börje Hjålm, Ove Kleimert, Lars Nilsson och Ove Löfgren.

– Det fanns en naturlig damm uppe i skogen vid Rasten, säger Sigge. Där rann också en bäck, och det var den som vi kom på att vi kunde reglera. Vi gjorde en cirka 100 meter lång vall, och kunde med hjälp av den bestämma om vattnet skulle ledas ut i dammen eller förbi. Och i bäcken hämtade vi det vatten vi med hjälp av vattenkannor spolade is med.

Det tanns dock tekniska framsteg även i början av 1950-talet.

– Jag minns, när vi lyckades komma över en begagnad brandslang, och plötsligt kunde leda vattnet via den. Tala om utveckling!

"Masen" Janssons målande beskrivning av vägen till rinken "mitt i skogen" var kanske lite överdriven. Dammen med rinken låg ganska nära dåvarande riksvägen, ungefär där man idag hittar kvarteret Skalbaggan i Säffle. Där dammen en gång låg finns idag ett villaområde. Så småningom fick Säffle ishockeyrinkar, som inte låg på en damm, som spolades med vattenkannor. Annevi i Annelund följdes av rinken på Sporthålla – båda med naturis – innan Somashallen kunde invigas. Då hade ishockeyn i Säffle varit vilande 15-talet år.

IFK och Rasten

Säffles ishockeyhistoria börjar långt ifrån med Säffle HC. Det var från början IFK Säffle och Rastens HC som konkurrerade. Inför säsongen 1955–56 hade Rasten vunnit div IV, och skulle ta steget upp i trean. Förhandlingar fördes om en sammanslagning. Namnet på den nya klubben var bestämt. Det skulle bli Säffle AIK. Något samgående blev det dock inte. I stället valde SK Sifhälla att lägga ned sin bandysektion, för att satsa på ishockey, och IFK Säffle blev 1955 en del av Sifhälla. Rasten valde att fortsätta på egen hand.

Sifhälla nådde som bäst div II under säsongen 1959–60, och hade då som motståndare bland andra Färjestad! Men när Sifhälla fick lämna tvåan efter bara ett år lade man ned ishockeysektionen. Kvar var Rasten som ensam herre på täppan.

Under andra hälften av 1960-talet kämpade Rasten i toppen av div III med lag som bland andra Arvika och

Sunne, men bristen på konstfryst is gjorde det i längden omöjligt att fortsätta verksamheten. När kommunfullmäktige 1973 sade nej till ett konstisprojekt, var det dödsstöten för Rastens HC, vars verksamhet även bokstavligt lades på is.

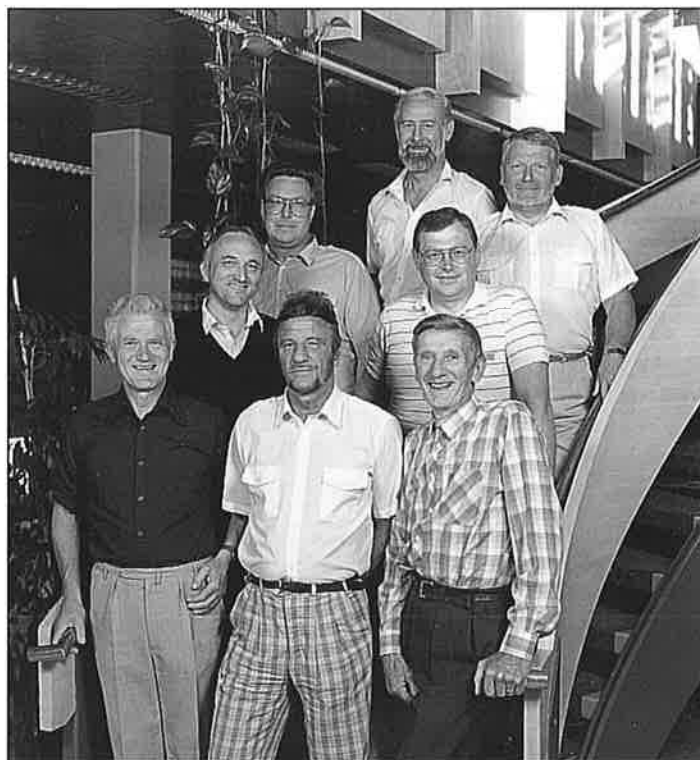
Det är dock Rastens HC som har återuppstått som Säffle HC. Klubbmärket är till exempel identiskt med Rastens, med den skillnaden, att namnet Rasten bytts ut mot Säffle. De pengar, som Rastens HC hade i kassan när verksamheten lades på is, fick bli startkapital när Säffle HC nystartade. Men då hade förstas inflationen gjort sitt med den gamla klubbkassan...

En, som tidigt insåg att ishockeyn hade framtiden för sig, var Säffle-Tidningens redaktör Elof Sjögren, som uttryckte detta i en krönika redan 1950.

– Ishockeyn smittar omkring sig alltmer, och ungdomen i Säffle börjar gripas av den snurrande flugan i allt högre grad. Det spelas matcher mellan pojklag, och krigas för fullt på olika frontavsnitt. Omöjligt är det väl inte, att den organiserade idrotten i köpingen så småningom tvingas taga upp denna sport på sitt program, för att säkerställa sin position. Säg vad man vill om ishockeyn, men rafflande och publikdragande är den.

Det var ungdomarna, som hade "gripits av den snurrande flugan", som Lill-Lulle, Stöveln och de andra stjärnorna i Tre Kronor ett par år senare fick stifta bekantskap med på dammen vid Rasten...

SVEN-ERIK DAHLSTRÖM

Till slut fick Säffleishockeyn en hall. Ett villkor för tillkomsten var, att en från kommunen fristående ishallskommitté på ideell väg skulle samla in två miljoner kronor. 1985 bildades kommittén, och 1988 invigdes Somashallen. Kommunens villkor uppfylldes med råge. Ishallskommittén kunde till slut redovisa i runda tal 2,2 miljoner kronor till ishallsbygget! Kommittén bestod av i främre raden från vänster Arne Hultberg, ordförande Sigge Andersson och Sigurd Klang samt bakom dem från vänster vice ordföranden Sven-Erik Dahlström, kassör Karl-Göran Johansson, Kai Olsen, Benny Stolpe och Rustan Werling.

Jan Ericsson först i ett växande kansli

Från garderob till tre rum och kök högst upp i fastigheten Drottninggatan 1 i Karlstad. Där har ni Värmlands Ishockeyförbunds kansliverksamhet i ett nötskal.

Tanken på ett kansli för Värmlandsishockeyn tog fart i slutet av 1970-talen. Det blev verklighet 1980. Förutsättningarna var inte de bästa. Ekonomin var inte bra.

Pengar till hyra fanns. Men...

Hur skulle kanslitjänsten göras ekonomiskt försvarbar?

– Jag tog tjänstledigt från mitt ordinarie jobb ett år. Gav mig ut på fältet och raggade sponsorer för att vi skulle klara den administrativa verksamheten.

Det visade sig vara en bra lösning, och Ericsson heltidsanställdes.

Långa arbetsdagar

Värmlands Ishockeyförbund hyrde in sig hos Värmlands Idrottsförbund på N:a Strandgatan. Utvecklingen pekade mot bättre service från förbundet mot föreningarna ute i distriktet. De hade rätt att ställa höga krav på service.

– Tidigare hade det funnits hos styrelse- och kommittéledamöter papper som berörde värmländsk ishockey, det låg hemma i deras garderober. Centraliseringen till kansliet i Karlstad gjorde det i alla avseenden mera lättarbetat.

De två första åren arbetade Jan Ericsson ensam med alla förekommande göromål. Kansliarbetet, fältarbetet, föreningsservicen, jobbet på sponsorer och kommuner (Missionärsarbete för tillkomst av ishallar) krävde sin man. Det blev näst intill ett 24-timmarsjobb.

– Om det sociala livet fungerar..? Med en förstående hustru går det bra. Det underlättar om man, som jag, har en hustru med ett lika stort hockeyintresse som jag själv.

JAN ERICSSON
Kanslichef med övergripande ansvar för ishockeyn i hela Värmland. Anställd 1980.

KJELL-ARNE NILSSON
Handläggare av ekonomiska ärenden och kursverksamhet. Anställd 1986.

CHRISTER JANSSON
Administrerare ungdomsidans serieverksamhet. Bjuder in till kurser. Föreningsservice. Anställd 1992.

Interiör från det ändamålsenliga kansliet på Drottninggatan 1 i Karlstad.

Henrik i Hagfors värmländsk sekreterare "dygnet runt"

Aktivt idrottsutövande bedrev han på småskalig nivå. Det blev lite orientering till husbehov.

Idrottsrörelsen upptäckte emellertid snart Henrik Perssons ledaregenskaper. Holger Larsson initierade ishockeyn i Hagfors, och Henrik Persson blev IK Vikings förste ordförande. Han var med om att skapa förutsättningar för den sport som engagerat och fascinerat så många invånare i Hagforsbygden.

Henrik Perssons förmåga att administrera och organisera tog även fotbollen (sekreterare) och orienteringen (ordförande) i anspråk.

Henrik Persson blev sekreterare i Värmlands Ishockeyförbund 1958. Styrelseuppdrag hade han sedan två år tillbaka.

Som ett bollplank

Fram till 1969 hade Henrik Persson "dygnet runt"-jour, ständig telefonpassning under tävlingsåsongen. Det blev täta och långa samtal. Men det skedde med familjen och arbetsgivarens (?) goda minne. Det handlade inte bara om att flytta matcher på grund av isbrist. Det kunde även vara banala saker som till exempel måtten på målgården. Värmländsk ishockey befann sig just då i en stor expansion. För alla frågor, som skulle besvaras, var Henrik Persson bollplank.

– Visst var det jobbigt, säger Henrik Persson, när han ser tillbaka på sina år i förbundets tjänst.

Ishockeyn har gett Henrik Persson många vänskapsband, som odlas så snart tillfälle till detta ges.

"Kansli i garderob"

Henrik Persson administrerade division II Västra B för Svenska Ishockeyförbundet, han lade inte ner mindre

energi på inte alls så glamorösa lokala division IV-serier i Fryksdalen, Klarälvdalen och Västvärmland. Samtliga spelarregistreringar gick genom kansliet i "garderoben på Troiligatan i Hagfors". Regionala uppdrag åt Svealandsklubbarna hade Henrik Persson också. Noggrannhet är en plikt i allt vad Henrik Persson sysslar med. Det var därför helt i sin ordning att Henrik Persson ur prins Bertils hand fick ta emot Riksidrottsförbundets högsta utmärkelse. Han har starkt bidragit till den värmländska ishockeyns utveckling.

Henrik Persson avgick som sekreterare på egen begäran 1982. Men hans hjärta klappar lika intensivt som någonsin för ishockey och allra mest för IK Viking.

Med hjälp av lönebidragspengar kunde ännu en tjänst tillsättas och Jan Ericsson följaktligen avlastas en del uppgifter. Kjell-Arne Nilsson anställdes 1986.

Kansliverksamheten på N:a Strandgatan fortsatte fram till 1990. Då flyttade Värmlands Idrottsförbund ut. Värmlandshockeyn erbjöds följa med men avböjde på grund av kostnadsskäl.

Rustade upp lokalerna

Efterforskningar igångsattes, och snart hade Jan Ericsson hittat nya lokaler till ett pris bara hälften av Värmlands Idrottsförbunds pris per kvadratmeter.

– Vi hittade lokaler mycket centrala och bra här på Drottninggatan. Verksamheten blir inte bättre av dyr administration och dyra lokaler. Intjänade pengar går direkt in i verksamheten, säger Jan Ericsson.

Lokalerna var emellertid inte i bästa skick. Upprustning i hyresvärdens regi skulle dra med sig avsevärda kostnader (Höjd hyra bland annat).

– Vi tog på oss att göra i ordning lokalerna själva. Tillbringade många dagar och nätter här för att få lokaler-

na inflyttningsklara. Jag tycker vi har lyckats väldigt bra. Vi trivs utmärkt här.

Klargör lite kring förbundets sponsorsjobb.

– Värmlandshockeyn tar inte pengar från någon förening. Stöter jag samman med en företagare, som stöttar klubben på orten ekonomiskt, så ska han fortsätta göra det. Då söker jag mig andra vägar. Förbundets ungdomsverksamhet, med distriktslag i olika åldersklasser, träningsläger, turneringar och en omfattande serieverksamhet, är en tung bit att dra runt.

Jan Ericsson är inte främmande för ett hårt arbete. Han är född och uppväxt i Forshaga. Blev själv ingen ishockeyspelare av klass. Jan gav många år till Forshaga IF som ledare, bland annat som lagledare under storhetsperiodens sista säsonger. När stugan blev för trång kom han in i Värmlandshockeyns arbete. Jan Ericsson är kvar där sedan 1972. Till att börja med ansvarig för ungdoms- och juniorkommittén. Bakom sig har han även två valperioder i Svenska Ishockeyförbundet.

Dubbel-Nisse och Ulf Sterner värmländska världsstjärnor

Efter 205 landskamper, två VM-guld (Moskva 1957 och Colorado Springs 1962), två VM-silver, OS-silver och två VM-brons, tog han, med den eminenta skridskoteknik, som gjorde honom till en av svensk ishockeys verkligt stora spelarpersonligheter, farväl av sin publik med att vinna SM-guld 1969.

Namnet? Nisse Nilsson, matchvinnaren, skridskovirtuosen och soloartisten – "Dubbel-Nisse" kallad.

Nisse är värmlänning liksom Ulf Sterner. Sterner – artisten och världsstjärnan, som kunde göra dragningar och slå genialiska passningar som ingen annan i ishockeyns tjänst.

Två ishockeyspelare, kanske inte lika kända för sitt ursprung som någonsin Selma Lagerlöf, Gustaf Fröding, Nils Ferlin och Erik Gustaf Geijer, men som gått hem i folkhemmet.

"Dubbel-Nisse" bildade tillsammans med Ronald "Sura-Pelle" Pettersson och Lars-Eric Lundvall den berömda ungdomskedjan. En lika framgångsrik som slitstark anfallskonstellation. Den splittrades efter åtta års tjänst i Tre Kronor. Då hade den döpts om till ATP-kedjan.

Förste svensk i NHL

Ulf Sterner blev den förste svensken som skrev kontrakt med en NHL-klubb. Han gick till New York Rangers, men lånades första året ut till farmarklubben St Paul. Där gjorde han succé.

Spännande fortsättning på NHL-äventyret trodde de flesta.

Men Ulf Sterner var en ishockeyns vandringsfågel; Deje, Forshaga, Västra Frölunda, New York Rangers, Rögle, Färjestad, Västra Frölunda igen, Färjestad igen, hann denna världsstjärna med. Chicago Cougars och

Ulf Sterner fortsatte spela aktivt på äldre da'r. Med sedvanliga numret "9" äntrar han rinken som Skårespelare 1986.

Wembley Lions – ett tänkt flaggskepp i den professionella Europaligan, som aldrig blev av, var ett led i nedvarningen för en av svensk ishockeys absolut största artister.

Ulf Sterner vann VM-guld, EM-guld, röstades in i VM:s All Star Team 1969

(Kommer ni i håg stjärnorna? – Vladimir Dzurilla i målet, backarna Jan Suchy, Lennart Svedberg bakom kedjan Vaclav Nedomansky, Ulf Sterner, Anatolij Firsov. Det går rysningar av välbehag över ryggen... vilka lira-re). Bland alla hedersbetygelser han fick nämner vi Guldpucken.

En enda utmärkelse saknas i Ulf Sterners prismonter. Han blev aldrig svensk mästare.

Betydelsefulla mål

Många betydelsefulla mål kom från "Dubbel-Nisses" klubba. Vid olympiska spelen i Squaw Valley 1960 gjorde han båda målen i 2-2-matchen mot Sovjet. Nisse valdes till turneringens främste anfallsspelare.

Det mest omtalade målet gjorde han mot Canada i Colorado Springs. Vem minns inte Lennart Hylands numera klassiska beskrivning; "pucken gliider i mååål..." Silvermedaljen i Wien 1967 blev "Dubbel-Nisses" tack och avsked i Tre Kronor. Det självtagna beslutet hindrade denne Forshagas och Värmlands eminente ishockeyambassadör från att bli Sveriges meste landslagsspelare.

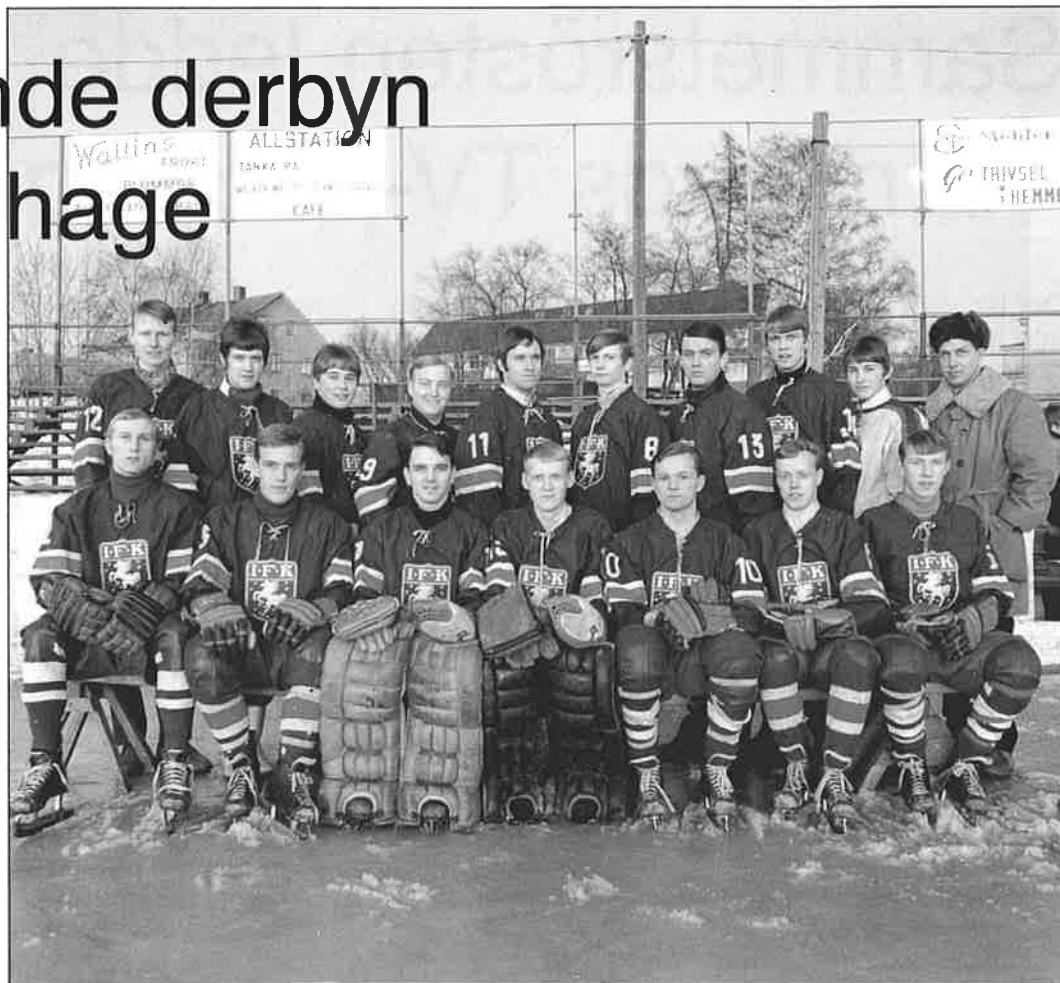

Nils Nilsson, skridskovirtuos och soloartist.

Propellerdrivet flygplan gällde för Forshaga IF vid vissa bortamatcher i slutet av 1950-talet. I truppen bland andra Nils Nilsson och Ulf Sterner.

Fängslande derbyn i Jennys hage

På Palmviksrinkens uppluckrade våris, och med rester av säsongens reklamskyltar som fond, fotograferades den här IFK-upplagan av Arvikas ishockey i Jennys hage i slutet av 1960-talet. Spelarna från vänster i bakre ledet Folke Johansson, Jonas Karlsson, Anders Danielsson, Olle Olsson, Sören Thalín, Tord Sandström, Gunnar Ekström, Lars G Nilsson, Lennart Nilsson och lagledaren Karl-Erik Nyhlin, sittande Tore Karlsson, Tommy Norman, Sture Nyhlén, Bo Karlsson, Lennart Lookin, Jonny Grahn och Sven-Erik Johansson.

Vem minns inte dåtidens för all del primitiva men alltid våldsamt fängslande ishockeyderbyn mellan lokalkonkurrenterna ABK och AFF på månskensrinken Jennys hage i Arvika.

Året var 1959 – Bollklubben och Fotbollföreningen stred om titeln Arvikas bästa ishockeylag.

Den tidens favoriter hette Leif Sveder, Stenåke Walltin, Bert Forsberg, Kalle "Kix" Eriksson, Börje Persson, Harry Axelsson och "Jonka" Andersson.

De flesta spelarna hann med en bandymatch på söndag middag. Några timmar senare stod de ombytt, beredda till kamp med klubb och puck. Stenåke Walltin var den mest namnkunnige bland de som dubblerade.

Till söndagsderbyt mot AFF togs Walltin i ilfärd med taxi från Askersund. Där hade han spelat allsvensk bandy med AIK. Hemtransporten på isiga vägar hjälpte nu inte, skulle det visa sig. AFF vann med 3–2. Och inte hann Walltin spela hela derbyt heller. Men ett mål, reducering till 3–2, kom från hans klubb.

Nära 2 000 åskådare

Intresset var högt uppskruvat till returmatchen fjorton dagar senare.

1961 åskådare trängdes runt rinkens, en fantastisk pu-

bliksiffra på division III-ishockey. Ett par hundra till följde dramaten från "snikens kulle" – den ovanförliggande busscentralens parkering.

Det vare sig tacklades eller sköts så våldsamt i Arvikaishockeyns barndom. De allra djärvaste på åskådarplats hängde på sargen utan risk för att bli skadade.

Hur matchen slutade?

– 3–2 till Bollklubben. Jag fångade upp en felpassning, sedan var det bara att lägga in pucken till höger om Hans "Hotti" Sveder, förklarade derbyhjälten Curt Norlin.

En andra hemmaplan

Palmviksrinken, eller Jennys hage, som den i folkmun döptes till efter Barnens dags-generalen Jenny Nilsson, blev ett begrepp i ishockey-Värmland. Vår andra hemmaplan tyckte många av de lag som spelade där. Bollklubbsfantasterna hejade på gästerna, när AFF hade hemmamatch. Och tvärt om.

Med tiden slog ABK och AFF ihop sina påsar, och ishockeyn utlokaliseras från centrum. Jennys hage har fått lämna plats till livsmedelshallar och parkeringsplatser.

Vi, som var med när ABK och AFF stred om makten, tycker i dag att ishockeyn i Arvika inte blivit vad den en gång var.

Sammetsrösten ledde Värmlands TV-pucklag

Det lär vara få i Sverige – om ens någon – som inte lyssnat till Per-Eric Nordquist eller sett honom i något bland många program han gjort för radio och TV.

"Hallå bilist", "I afton dans", "Radioapparaten", "Förmiddag med Per-Eric Nordquist", "Sommarnöjet" och "Hallå Sverige", är bara några dem.

Hur är ditt förhållande till ishockey, Per-Eric?

– Inte vad det varit, tyvärr. De senaste åren har jag inte kunnat se Färjestads hemmamatcher i den utsträckning jag velat.

Spelade i Bollklubben

Per-Eric, hustrun Britt-Marie samt barnen Stina och Marie bor i Karlstad. Per-Eric är sedan några år tillbaka anställd vid Sveriges television i Örebro. Lägg till detta att Britt-Marie är flygvärdinna, med hela världen som arbetsplats, och ni förstår att det är svårt att få tiden att räckta till.

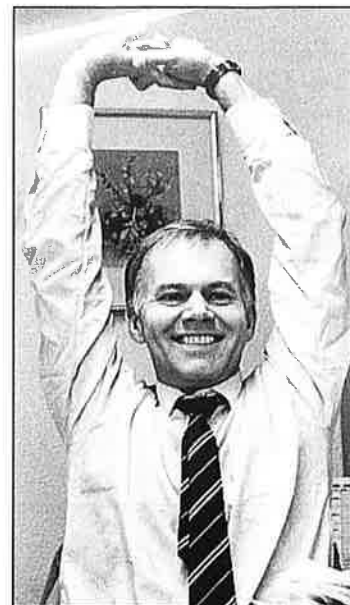
Men det fanns en tid när Nordquist befann sig mitt i ishockeyn.

– Jag är född och uppväxt i Arvika. Jag spelade med Bollklubben. Lite längre fram blev det några år i Brunskog.

Per-Eric deltog aktivt på flera ishockeyfronter innan studiearbetet tog allt mera av hans tid. Bland annat på universitetet i Uppsala och sedermera vid University of Florida.

Ishockeyintresset väcktes i Arvika, i Jennys hage, för Per-Eric Nordquist.

Han drog in som en frisk fläkt i förbundsarbetet som sekreterare i Ungdoms- och juniorkommittén.

– I tre år innehade jag den sysslan.

Noggrannhet är ett hedersord för Per-Eric Nordquist.

– Vid ett tillfälle lyckades jag med konststycket att få sex lag till semifinalerna i en cupturnering. Då blev det ett herrans liv. Frank Brunstedt ringde mig och undrade vad jag höll på med. Det var inte populärt.

Annars var det raka puckar i förbundsarbetet.

Per-Erics insatser på isen var också av ett format som imponerade. Han tog en plats i juniorernas distriktslag. Vidare fanns han under en tid med som ledare bakom TV-pucklaget.

Nordquist använde inte klubba, puck eller skridsko när han plötsligt befann sig i centrum för ishockeyintresset.

– Jag gjorde en serie radioprogram, där jag själv aktivt deltog i Färjestads barmarksträning.

Jobbigt? Självklart, men Per-Eric var under några år en högkompetent militär femkampare.

– Allsidigare träning kan man inte få.

Nordquists stämman gjorde sig hörd även i radiosportens matchbevakning av ishockeyn.

Klassikerambassadör

Idrotten har aldrig släppt greppet om Per-Eric. Han är flitig motionär, klassikerambassadör nr 2, han är författaren bakom klassikerboken, som ingående beskriver de fem klassiska motionsloppen. Vidare skrev han Värmlands regementes historia. Tillsammans med hustrun Britt-Marie har han översatt Arnold Schwarzenegers bok Kvinnlig body building.

Men det var i Arvika, i Jennys hage, ishockeyintresset vaknade.

– Var sak har sin tid, säger den tidigare sekreteraren i Ishockeyförbundets junior- och ungdomskommitté.

Noggrannhet är ett hedersord för Per-Eric Nordquist. Något som präglar hans arbete både som radiopratare och TV-programvärd.

Miljontals säkra mil med Värmlandstrafik

Omkring 20 000 värmlänningar reser kollektivt med Värmlandstrafik varje dag. Det motsvarar ca åtta procent av länets befolkning. Bussar och tåg rullar varje år ca 10 miljoner kilometer i Värmlandstrafiks tjänst. Det motsvarar 250 varv runt jorden. Eller 50 000 bilresor Torsby-Karlstad tur och retur. Det betyder en hel del i trafiksäkerhetsvinster!

Värmlandstrafik AB ägs till hälften av Landstinget i Värmland, till hälften av länets 16 kommuner. Företaget ser till att värmlänningarna varje dag året runt kan åka buss i linjetrafik, skolskjuts eller tåg till arbete, skola eller annat.

Över hela länet

Busslinjer finns över hela länet, från Långflon i norr till Värmlandsnäs i söder. Skolskjutsarnas omfattning bestäms av kommunerna, men det är Värmlandstrafik som sköter upphandlingen. Tågtrafik finns på sträckorna Kristinehamn-Karlstad-Charlottenberg, Karlstad-Sunne-Torsby och Karlstad-Grums-Säffle-Åmål. Totalt kör ett 40-tal entreprenadföretag för Värmlandstrafik.

Flera sätt att resa

Många resenärer reser med länskort, som gäller på bussar, lokala tåg och fjärrtåg över hela länet. Det finns också lokala månadskort med giltighet för en eller flera kommuner. I fjol introducerades också Respasset för bussresor, som snabbt blev ett populärt sätt att åka kollektivt. Respasset är ett chipkort, som gäller obegränsad tid och som inte är personligt. Flera i samma familj t ex kan utnyttja samma Respass. Det går till så att man "laddar" sitt kort med pengar, som man sedan kan åka för tills de är slut. Föraren registrerar resan i sin elektroniska

biljettmaskin. Respasset ger rabatter på upp till 50 procent på bussresan. Från årsskiftet gäller Respasset också som periodkort och kan "laddas" med 14 eller 30 dagar.

Så betalas verksamheten

Värmlandstrafiks verksamhet finansieras till största delen – drygt hälften – av biljettintäkter. Två procent av verksamheten betalas med statsbidrag, resten skjuter aktieägarna, landstinget och kommunerna, till.

Satsar på miljön

Alla fordon i Värmlandstrafiks tjänst körs på miljövänlig diesel. På bussar monterar man på katalysatorer och rostfria avgassystem; åtgärder som sparar miljön ytterligare. Att åka kollektivt är alltså miljövänligt på flera sätt. Man sparar bränsle per person räknat och dessutom ger bussar och tåg mindre farliga utsläpp än bilar totalt sett.

SAMÅK för färdtjänst/sjukresor

Värmlandstrafiks dotterbolag SAMÅK i Värmland AB har hand om en stor del av de samhällsbetalda transportererna i länet. Genom att samordna färdtjänst- och sjukresor spar man stora pengar varje år åt kommuner och landsting.

Färjestads BK bytte bandyboll mot puck

"För Färjestad var valet inte svårt. Bandy var upptagen, fotbollen likaså..."

Citatet är hämtat ur Färjestads Bollklubbs jubileumsskrift från 1982.

Färjestad provade redan i 1940-talens början på ishockey. Men då var denna för värmländskt vidkommande relativt unga sport för tung att bära ur ekonomisk aspekt.

Rimliga förutsättningar att försöka på nytt kom i medio av 1950-talet.

Berndt Magnusson och Inge Olsson drev hårdast frågan om att etablera ishockeyn i Färjestads Bollklubb. Deras entusiasm för denna framtidssport smittade av sig.

Nuvarande ordföranden Kjell Glennert, Karl-Erik Frödin, Karl-Erik Björk, Gunnar Lööv, Eskil Eriksson och Karl-Olof Hjalmarsson var alla med i pionjärbetet. Ingen av dem anade då vilken sten de satt i rullning.

Kulturen köptes in

1956 lades bandyn ner.

Det var tider ingen glömmer när Färjestadsledarna, utifrån en helt ideell bas, började bygga en framtid för det de trodde på; fisketävlingar, försäljning av lotter på marknader och vid andra tillfällen, där mycket folk hade samlats. Det fanns inga gränser för uppfinningsrikedomen.

Färjestads Bollklubb klarade barnsjukdomar och blindskär, och etablerade sig så småningom bland ishock-

Karl-Erik "Bob" Björk var med som aktiv bandyspelare i Färjestads BK och blev mångårig ledare i klubbens ishockeyverksamhet.

eyns stora. När elitserien bildades fanns Karlstadsföreningen med i det exklusiva sällskapet.

Färjestad hade ingen ishockeykultur eller ishockeytradition. Den köptes in. Etablerade namn som målvakten Björn Fagerlund, backen Nicke Johansson, anfallsstjärnan Anders "Akka" Andersson och världsartisten Ulf Sterner sådde frön i utvecklingsyfte. Skridskokulturen däremot, den fanns sedan tidigare i Karlstad. Missionärsarbetet bedrevs väster om Tingvalla i skuggan av Götas bandymatcher, som inte sällan lockade 4 000–5 000 åskådare. Banbrytarna på den näraliggande ishockeyrinken förlorade stort och ofta. Men lärde av varje nederlag. Den unga satsningen växte och växte. Vid ett tillfälle hade Färjestads Bollklubb 76 pojklag igång.

Färjestad blev ett begrepp i ishockeyfamiljen.

Entusiasten Strömberg

Kjell Glennert förstod tidigt vikten av utbildning. Han skickade sig själv att prya hos legendariske Eric Persson i Malmö FF.

När Arne Strömberg på egen begäran (Efter en kontrovers med förbundsbasen Helge Berglund vid VM i

På ishockeyplanen bakom Tingvalla spelade FBK de första säsongerna. Bengt Ståhlberg, IFK Bofors, slår pucken över Stig-Inge Gustafssons klubba i DM-match den 14 januari 1957. Bakom Sten-Inge ses namnen Göran.

Schweiz 1971) slutade som landslagstränare, var Kjell Glennert illa kvickt framme och anställde honom som klubbtränare i Färjestad.

Med det lades grunden till Färjestads storhetstid i det sportsliga perspektivet.

Strömberg fostrade och internutbildade spelare och föreningens tränare. Det stora flertalet aktiva från den tiden blev sedermera tränare.

Kjell Glennert brukar säga om sin vän Arne: "En outtröttlig entusiast, en kunnig teoretiker och analytiker, som alla lyssnade på. Och respekterade".

Bolagsbildningen i Färjestads Bollklubb verkställdes i mitten av 1970-talet. Inte långt senare deltog föreningen i sin första SM-final. Olle Öst matchade laget till förlängning mot Brynäs. En verklig rackarrysare avslutade exvårmlänningen Stefan Canderyd med att skjuta Brynäs till guld. Slakten är alltid värst.

Framförhållning

Färjestad tog dubbla förlusterna mot Brynäs på rätt sätt. Det sporrade till nya krafter.

Efter en rad framgångar på ungdoms- och juniorsidan, som väl motiverade medaljglitter, var Färjestad äntligen framme vid målet. Året var 1981 – finalmotståndaren AIK slogs tillbaka med 3–1 i matcher.

Föreningens största framgång utan motsvarighet genom alla tider. Av bara farten blev Färjestad 1980-talets lag.

- * Tre SM-guld; 1981, 1986, 1988.
- * Sex SM-finaler av tio möjliga.
- * Fyra förstaplaceringar i elitserien.
- * Åtta gånger av tio i slutspel.

Klok spelarpolitik, harmoni och kontinuitet ligger bakom Färjestads framgångar.

Fjölårets halvt misslyckade säsong, med ett besök i allsvenskan, hade det goda med sig att satsningen på alla fronter blev ännu mera professionell.

Svenska mästarna 1980–1981: bakre raden från vänster Jörgen Palm, Dan Mohlin, Jan Ingman, Jan Vestberg, Tomas Rundqvist, Peter Loob, Lars Göran Nilsson, Harald Lückner, mittenraden massör Gösta Blomström, Gunnar Johansson, Robin Eriksson, Tommy Möller, assisterande coach Kjell Augustsson, Lars Zetterström, Hans Åke Rosendahl, Ari Mikkola, materialförvaltare Rolf Björk, sittande Håkan Loob, Håkan Nordin, Börje Ottosson, Hannu Lassila, coach Conny Evensson, Håkan Hermansson, Tomas Steen, Claes Henrik Silfver och Tommy Samuelsson.

Företaget Färjestads Bollklubb omsätter cirka 20 miljoner. Står sig bra sportsligt som ekonomiskt, och har en fördömlig framförhållning.

Den här utvecklingen drömde knappast Sven Larsson, Gösta Jonsson, Erik Myrén och Sten Bryskhe om när de en novemberkväll 1932 i Håfströms kiosk vid Färjestadsvägen bildade Färjestads Bollklubb.

Arne Strömberg lade grunden till Färjestads storhetstid, både fostrade och utbildade såväl spelare som ledare.

Länsarbetsnämnden

Länsprojekt

Behovet av kvalificerad arbetskraft i länet ökar och flera företag söker arbetskraft inom främst teknik och dataområdet och det omedelbara behovet beräknas till ett 100-tal personer.

Länsarbetsnämnden bedriver f n i samarbete med bl a Valmet och Ericsson Infocom "skräddarsydda" fortbildningar för att tillgodose behovet.

Marknadsföringsplan för Värmland som funnits sedan ett par år har till uppgift att lyfta fram och utveckla länet. Näringsliv, myndigheter och organisationer deltar samordnat i detta arbete.

Länsarbetsnämnden kommer från april -95 – juni -96 utifrån den positiva trenden att göra en offensiv satsning för att få hit den kompetens som företagen i länet efterfrågar.

Projektledare blir Hans Bäckfalk och han kommer att tillsammans med näringslivet, högskolan och kommunen att arbeta för att få fram den efterfrågade kompetensen till näringslivet.

Han kommer nu först att besöka näringslivet i Värmland för att ta reda på deras rekryteringsbehov.

Därefter kommer landets högskolor att besökas för att sälja Värmland som bostadsort samt att förmå utflyttade Värmlänningar att återvända.

Om vi tillsammans kan lyckas få fram den efterfrågade arbetskraften kan detta i sin tur skapa ytterligare arbetstillfällen för oss värmlänningar.

Hans Bäckfalk

Tel. 054-19 66 61

010-695 34 03

Personsökare: 0746-48 02 61

Kriminalare Andersson en av åtta huvuddomare

Peter Andersson, 32 år, från Karlstad, för det värmländska domararvet vidare på elitnivå. Kriminalare Andersson är en av åtta huvuddomare med rätt att blåsa elitserien. Det är en uppgift den tidigare bandyspelaren – Göta och Västerstrand – sköter på ett förtjänstfullt sätt.

Fem säsonger har gett Peter mer än hundra elitserieuppgifter. Han är även flitigt använd i internationella sammanhang.

C-JVM blåste han i Rom och Odense. Landskamperna Sverige-Finland och Tjeckien-Kanada (Sweden

Hockey Games) är andra tunga uppgifter. Europacupen i Esbjerg är en annan merit.

Damernas EM-turnering i Riga är Peters senaste internationella uppgift.

En ishockeydomare får ofta mycket tid på resor till och från matcherna och alla andra förberedelser. För matchfunktionären är god fysik och mental styrka en förutsättning för att klara alla oförutsägbara situationer i en match.

– Förstående chefer och planering är en grundförutsättning för att det ska fungera, säger Peter Andersson.

Värmlandsordförande med hjärtat hos Brynäs

 -PORTRÄTT

Sven Jansson var åren 1971–1984 ordförande i Värmlands Ishockeyförbund.

Under tiden i Gävle väcktes Svens stora intresse för ishockey, och han var 1960–1964 ordförande i Brynäs, 1967–1981 ordförande i Serieföreningen Elitishockey. Åren 1973–1981 var han ledamot av Svenska Ishockeyförbundets styrelse och även dess vice ordförande. Sven Jansson var anställd som förhandlingsdirektör på Landstingsförbundet i Stockholm, när han 1969 utsågs till landstingsdirektör i Värmland. 1971 blev han Värmlands Ishockeyförbunds ordförande.

Sven Jansson förnekade aldrig var han hade sitt ishockeyhjärta. Det hade han förlorat till Brynäs IF. Jansson engagerade sig hårt i ishockeyarbetet på distriktsnivån. Bakom hans resor och samtal med beslutsfattare i kommunerna tycker vi oss skönja många ishalls tillkomst i Värmland. Vid avgången 1984 utsågs Sven Jansson till hedersordförande.

Sven Jansson var den perfekta mötesordföranden. Ingen kunde som han leda en sammankomst, och göra glasklara sammanfattningar av tagna beslut.

Att JVM-turneringen 1979 förlades till Karlstad var till stor del Svens förtjänst.

Enmansdemokraten Glennert har gjort FBK till maktfaktor

Han är ordförande i Färjestads Bollklubb sedan 1963. Han har varit ledamot av Svenska Ishockeyförbundets styrelse under olika perioder. Invaldes i Riksidrottsstyrelsen (RS) 1985. Där har han frågor om spel, lotterier, skatter och ekonomi som specialitet. Glennert har också suttit i Riksidrottsnämnden. Han var även ordförande i Värmlands Ishockeyförbund.

Kjell Glennert är framsprungen ur folkrörelsernas led. Hans ord har tyngd och skapar ofta rubriker.

Kjell Glennert har betytt mycket mer än någon annan för Färjestads utveckling från kvartersgång till stor klubb.

Köpte in erfarenhet

Han målade tidigt upp en framtidsvision med Färjestads Bollklubb som en maktfaktor i svensk ishockey. Medlemsvård är ett honnörsord för Glennert. Ledarkrafter plockas nästan undantagslöst ur den egna organisationen. Klubbkänslan köper man inte för pengar. Så här säger Kjell Glennert om sina medarbetare: "Det gäller att plocka med omsorg. Det blir ju lite av ett giftermål."

Erfarenhet däremot, det köpte Kjell Glennert och pumpade in i verksamheten.

Under klubbens uppbyggnadsår knöts Arne Strömberg – alla tiders bästa Färjestadsinvestering, Anders "Akka" Andersson, Ulf Sterner och Nicke Johansson till organisationen.

Färjestadshövdingens nära samarbete med kommun och näringsliv är lika fruktbart i dag som det var i föreningens barndom.

Föregångare i lösningar

Storheten hos Kjell Glennert?

- * Han har alltid arbetat med framtidstro och stor optimism.
- * Han har stor kontaktyta.
- * Han är något av en föregångare i svensk ishockey

Här trivs Kjell Glennert, i kretsen av "mina pojkar". De är från vänster Conny Evensson, Bengt-Åke Gustafsson, Tomas Rundqvist, mångårige FBK-trotjänaren Karl-Olof Hjalmarsson och Håkan Loob.

Elitserielinjemännen bröderna Norrman

Johan Norrman och Patrik Norrman. Bröder med en gemensam nämnare. De har ett brinnande intresse för ishockey. Det ingen av dem fick uppleva som spelare står båda nu mitt uppe i. Som elitserielinjemän reser de land och rike runt.

Deras prestationer är exempellöst goda, och har öppnat dörrar till den stora ishockeyvärlden.

Johan, 29 år, är på god väg att bli "stor grabb". En elitseriesäsong och några internationella uppdrag till och han är framme vid målet.

Säsongen 1987–1988 blev Johan bofast linjeman i elitserien. Två år senare fick han resa ut i Europa, till B-juniörernas VM i Österrike. Påföljande år befanns han mogen för AJEM. Sedan har det rullat på.

* 1990–1991 JVM i Kanada.

* 1991–1992 JVM i Tyskland.

* 1992–1993 JVM i Sverige.

* 1993 A-VM i Tyskland.

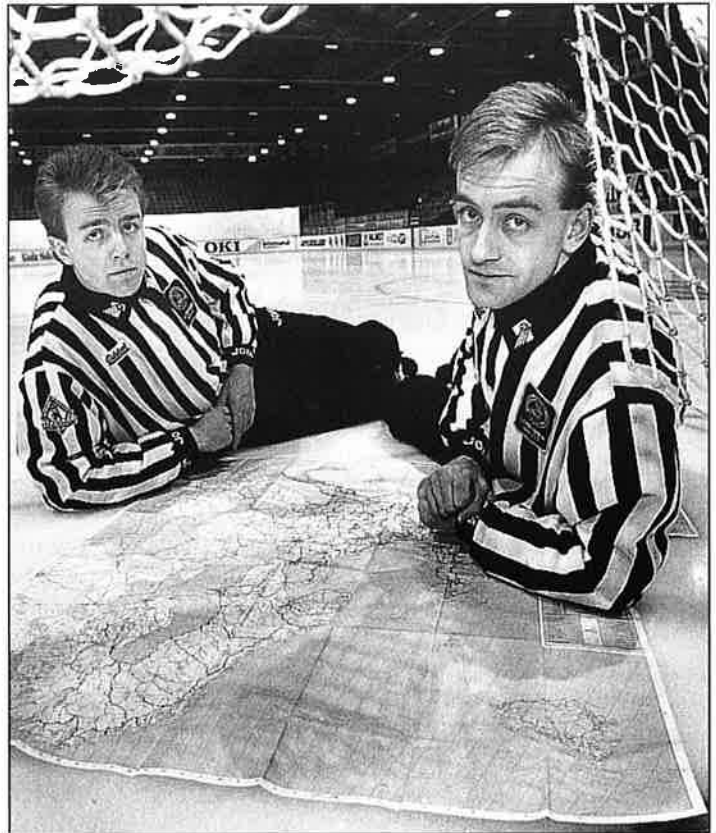
* 1994 Olympiska spelen i Lillehammer.

– Visst är det ibland jobbigt. Men alla upplevelser, alla kontakter man knyter världen över, gör allt till något positivt. Något att minnas när man blir gammal.

Johan ser långt ifrån slutet på banan i ishockeyfunktionärernas gebit.

– Tycker att jag fått en nykick. Min målsättning är att kvalificera mig till VM-turneringen i Österrike nästa år. Fungerar bröder bra tillsammans? Det brukar i vanliga fall vara litet si och så med det. Johan och Patrik gör ett bra jobb i rinken.

Något av sitt livs reseäventyr bjöds Patrik Norman på. Han var linjeman vid VM (Grupp C:2) i Johannesburg i Sydafrika 1992. 35-gradig värme hindrade inte publiken från att hitta till Carlton Sky Rink.

Patrik och Johan Norrman med Europakartan framför sig på en ishockeyis. De sköter sin linjemannasyssla inte bara inom Sverige.

– Hallen ligger högst upp på åttonde våningen i hotel Carltons parkeringshus. Utsålt hus för det mesta. Stämningen var på absolut topp. 2 500 åskådare lät som det dubbla, minst...

Patrik var med om verkliga målorgier. Spanien allra värst med 38–0 på Turkiet. Spanjorernas 31–0 på Luxemburg och Sydafrika–Luxemburg 23–0 ej att förglömma.

när det gäller att hitta nya lösningar.

Färjestads Bollklubb var bland de första klubbarna som månadsavlönade sina spelare. Långt framme även när det handlade om den pensionsstiftelse som ska överbrygga standardsänkningen när idrotten en dag tar slut.

På Färjestads marsch från nobody till dominant stod Kjell Glennert väldigt nära spelarna. Han värnade om deras sociala trygghet. Hans engagemang i föreningens verksamhet var intensivt i början av storhetsepoken.

Regerar från VIP-rum

Låt oss spara en episod till eftervärlden.

Färjestad hade fått en mardrömsstart mot Djurgården i Johanneshovs ishall. Sämst av alla spelade Kent Sundkvist. Han var upphovet till Djurgårdens ledningsmål.

Glennert lämnade sin plats vid sidan av Arne Grunander, hastade utför trapporna ner till isen och bort till spelarbåset. "Åttan, vad heter han? Ta bort honom, han är en katastrof. Det är han som förstör allt." Coachen Olle Öst lät sig inte störas i sin tjänsteutövning. När

matchen var över hette matchhjälten Kent Sundkvist. "Åttan" vände egenhändigt matchen med två mål.

Numera regerar Kjell Glennert från sitt VIP-rum i ishallen.

Guldet 1981 en milstolpe

"En milstolpe i vår verksamhet", betecknar han det första SM-guldet.

Färjestads Bollklubb intog tronen en marsdag 1981 och tillhör sedan dess ishockeyns etablissemang. Förmodligen var det första mästarlaget det bästa. Finländske supermålvakten Hannu Lassila och Thomas Steen – båda stannade ett år i Färjestad – var de stora förgrundsfigurerna. Thomas Rundqvist, Håkan Loob och Tommy Samuelsson stod i början av lysande karriärer. Det samma kan sägas om Conny Evensson i båset. En sportredaktör på Värmlands Folkblad formulerade pricksäkert Kjell Glennerts roll i Färjestads Bollklubb som en enmansdemokrat.

Men Kjell Glennert får, precis som i så många andra sammanhang, i den här artikeln sista ordet.

"Kejsaren vinner inte ensam slaget..."

Bengt-Åke Gustafsson självklar ledare på isen

Ishockey-Superstar Bengt-Åke Gustafsson. Spelupplägaren. Den självklare ledaren på isen.

Som lagkapten höjde han den 3 maj 1987 VM-trofén i luften i Wiener Stadthalle. Sverige hade för första gången på 25 år blivit världsmästare. Det är Bengt-Åkes största och skönaste ögonblick som ishockeyspelare. Bengt-Åkes karriär i rinken är sagolik.

Den grundläggande utbildningen till ishockeyspelare fick han i hemstaden Karlskoga. 15 år gammal spelade Bengt-Åke i KB Karlskogas A-lag i division II. Som minderårig gjorde han stor succé i det äldsta juniorlandslaget. Det var i detta skede av ett ungt idrottsliv "Benga" valde bort fotbollen. Förståsigpåaren hävdar att han kunnat bli bättre i fotboll. Hypotetiskt resone-mang, säger Bengt-Åke.

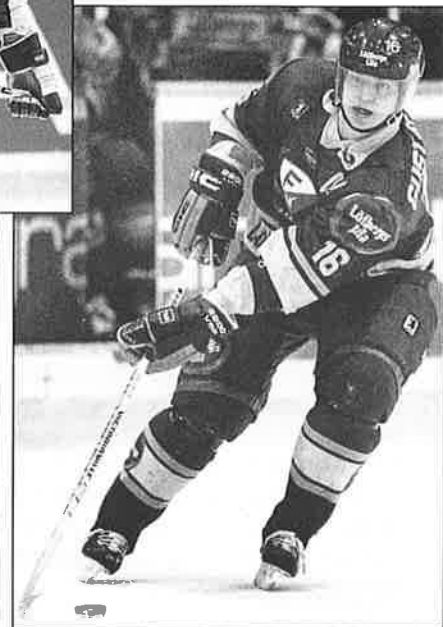
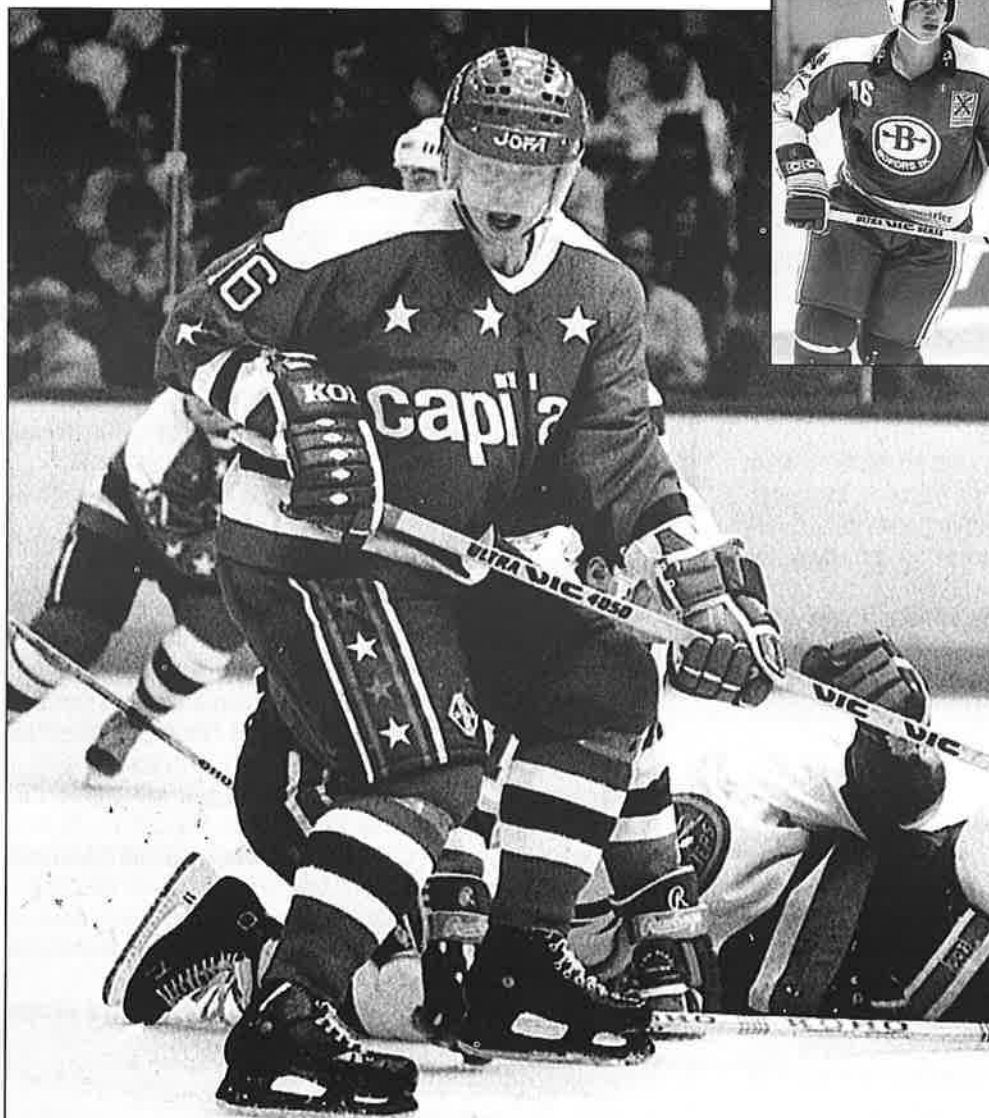
Färjestad skapade stora rubriker med sitt köp av ishockeytalangen Gustafsson.

1979 var han redan mogen för Tre Kronor.

Från Moskva och bronsfirandet flög Bengt-Åke snabbt vidare i riktning Edmonton. Med Oilers spelade han WHA-playoff. Sommaren som kom anslöt sig WHA till National Hockey League. Efter en uppmärksam affär, där Edmonton "skyddade" svenske Gustafsson, hamnade han till slut i Washington Capitals.

– Han är Washingtons bästa spelare genom alla tider, sade Caps tidigare coach Bryan Murray.

Tre olika skeden i Bengt-Åke Gustafssons ishockeyliv illustreras av dessa bilder: i Washington Capitals dress i NHL-spel, Boforsdressad under mellansäsongen 1986–1987 och så en bild från tiden i FBK:s mundering.

Skadades svårt

1986 återvände Bengt-Åke och flickvännen Eva till Sverige och Karlskoga. Han kom hem svårt skadad (benbrott). Det var inte långt från att Bengt-Åkes ishockeykarriär hade tagit ett alldeles för snabbt slut med Dennis Potvins (New York Islanders) brutala tackling av värmlänningen i en sargduell.

Gustafsson spelade för Bofors utan framgång. Det var därför en stor överraskning när förbundskapten Tommy Sandlin deklarerade, att han ville ha med Bengt-Åke i Tre Kronor. "Ett hån mot samtliga elitseriespelare", basunerade Leif Boork ut sitt missnöje.

Bengt-Åke förberedde sig optimalt. Sju veckors hård träning, ett tiotal landskamper var tillräckliga för att nå en formtopp. Så visst kände han sin egen kropp bättre än alla kritiker.

Bengt-Åke blev en Superstar. Under de historiska VM-dagarna växte han till en ishockeykung.

Tillbaka till Caps

Washington Capitals kom inte oväntat tillbaka med ett kontraktförslag, som ingen svensk ishockeyspelare hade fått före Bengt-Åke Gustafsson. "Benga" sade ja till miljonerna. Det blev två år till i Caps.

Sommaren 1989 återvände Gustafsson hem till de svenska rinkarna. Hungrig på ishockey fortfarande.

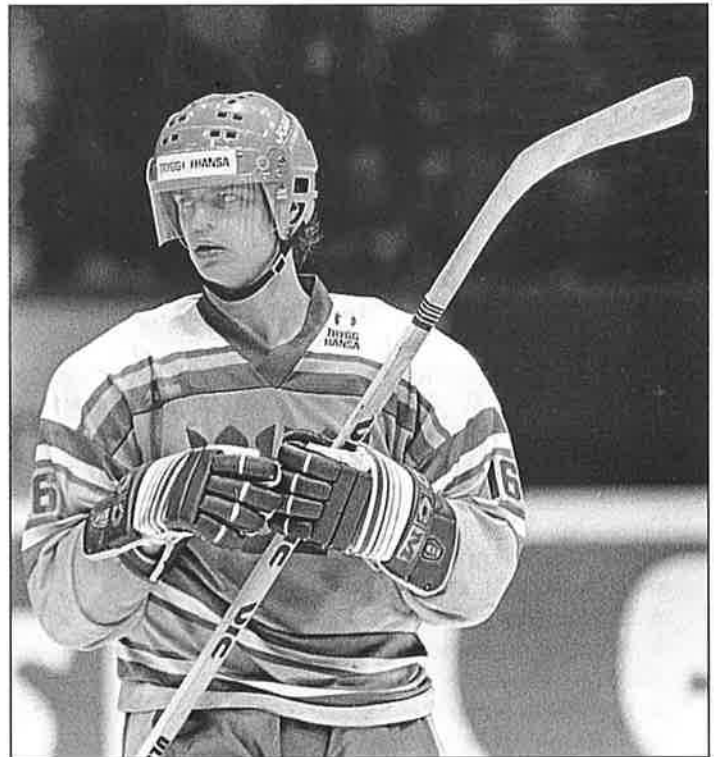
Det blev några säsonger till i Färjestad.

Bengt-Åke blev världsmästare igen 1991 i Åbo.

Nu njuter han tillsammans med familjen sitt ishockeyotium i Feldkirch i Österrike. Den komplette ishockeyspelaren Bengt-Åke Gustafsson undgick inte framgången i skuggan av alporna heller. Österrikisk mästare blev han direkt. Önskereprisen lät inte vänta på sig. Guld igen säsongen 1994–1995.

Självt karaktäriserar han ishockeyspelaren Bengt-Åke Gustafsson så här;

– Tycker jag läser spelet tämligen bra. Man behöver inte åka så hiskeligt fort, om man tänker momentet före de andra, och är på rätt plats lite tidigare...

Fyra år mellan bilderna: Bengt-Åke i matchdress VM-året 1987, och på stora bilden hyllas han, efter hemkomsten från Åbo-VM 1991, av jublande människomassor i Stockholm.

Janne valde Färjestad och sanerade Nors ekonomi

Vad har ishockeyn betytt för dig?

– Den har format mitt liv.

Janne Vestberg är västmanlänning. Född och uppväxt i Kolbäck. Ishockeyfostrad i brukserans tecken hos Surahammars IF.

Föga anade unge Vestberg när han lämnade Surahammars att han var förlorad till ishockeyn.

– Per Bäckman och jag gick två år i samma klass i skolan där hemma. Jag kan gott tänka mig att han lade några ord för mig hos Färjestad. "Bäckis" flyttade till Karlstad ett år före mig...

Med ett stänk av humor och självironi konstaterar Janne att Färjestads BK inte alls visste vad de gav sig in på när de värvade honom.

– Jag ser dåligt. Har hörsnuva. Och hjärtat är inte helt bra.

Dessa faktorer hindrade inte Vestberg från att bli en av Färjestads verkligt stora spelare.

* Tio A-lagssäsonger

* 325 seriematcher

* Kronan på verket SM-guldet, föreningens första, 1981.

Janne satte själv avgörande 3–1 bakom dåvarande AIK-målvakten Peter Åslin.

Vestberg gav sina tio bästa år som ishockeyspelare till Färjestads BK. Socialt fungerade livet bra för den nu naturaliserade värlänningen. Janne var VVS-försäljare åt Göthlins.

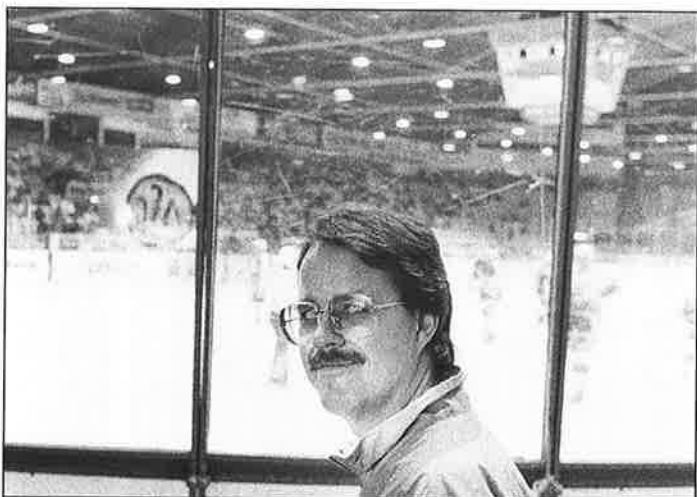
Tre lärorika år i Nor

Storyn om Janne Vestberg borde egentligen sluta här. Men det var nu han brände av steg två på sin egen ishockeyraket.

– Jag ville inte sluta spela. Jag nobbade när jag blev erbjuden att träna Färjestadjuniorerna.

Tillsammans med Lars-Göran Olsson beslöt han sig för att ställa Nors IK på ekonomiska och sportliga fötter.

– Nor med skulder upp över öronen. Det var ett våghalsigt företag. Från att ha haft ordnade arbetsförhål-

Janne Vestberg i sin nuvarande arbetsmiljö hos Färjestads BK.

I en trång skrubbe på Norvalla var Janne Vestberg allt-i-allo för Nors IK.

landen blev jag jourare dygnet runt. Tala om att byta ner sig.

Med distans till allt-i-allo-jobbet i Vålberg, säger Vestberg, att han inte velat vara utan det.

– Det var tre lärorika år. Men det var en högriskanställning.

Vestbergs arbetsuppgifter blev så många att dygnets 24 timmar inte räckte till; han spelade i Nors färger, tränaren hette Janne Vestberg, kanslistens namn Janne Vestberg förstås. Administratör och organisatör, det var han också. Janne Vestberg sålde reklam. Han sanerade Nors ekonomi.

Det hände att Janne sov på Norvalla.

– Kylaggregatens automatik måste regleras varje timme.

Vestberg var med hela vägen på Norvallas tillkomst, så när som på resningen av takstolarna.

Invigningsmatchen är ett oförglömligt minne, åtminstone för Vålbergsborna.

– Utsålt veckor i förväg. Nor vann mot Grums med 9–4. Det var tider, det...

Marknadsföring/ekonomi

Våren 1985 var missionärsarbetet i Vålberg slut.

– Jag blev glad när Kjell Glennert ringde och frågade: Vill du komma tillbaka till oss i Färjestads BK?

Janne tog sig an ungdomsishockeyn parallellt med att han tränade B-juniorerna.

– Jag upptäckte snart att jag ville syssla med det som händer runt ishockeyn.

Marknadsföring och ekonomi blev Jannes arbetsuppgifter. Numera ägnar han mesta tiden till att sälja abonnemang i ishallen.

Vestbergs namn är intimt förknippat med Färjestadarrangemangen Oktobercupen, Kvartershockeyn och Hockeyskolan. Tävlningar som initierades av Janne och som föll i god jord.

– Jag brukar träffa gamla kompisar när jag är hemma i Kolbäck. Dom blev kvar där. Jag har aldrig ångrat att jag bröt upp. Det är ju så att det man inte har vet man inget om.

Wiklundh bakom hallarna i Arvika och Charlottenberg

Helge Wiklundh är mannen bakom ishallarna i Arvika och Charlottenberg, här står han framför Gränshallen.

***** Fermihallen i Arvika.
*** Charlottenbergs Gränshallen.
Helge Wiklundh har två ishallar på sitt samvete.
Han har hela tiden sett lösningar när andra tappat sugen och velat ge upp.**

Helge reste omkring och samlade på sig intryck, han samarbetade med byggföretag. Det arbete han lade ner sänkte kostnaderna för ishallarna i Arvika och Charlottenberg med sju-siffriga belopp.

Helge planerade och skissade anläggningarna. Han gjorde det säkert hundra gånger innan han kom dit han ville. Tog bort det dåliga. Behöll det bra.

– Förutsättningarna skiljde sig från varandra i allt väsentligt. I Arvika tecknades andelar och arbetstimmar. Kommunen replikerade med motsvarande summa i pengar. Kommunen stod för hela kostnaden när hallen i Charlottenberg färdigställdes.

På Fermihallen lades det ner ett stort ideellt arbete.

– Tar jag tag i en sak, gör jag det ordentligt en gång för alla.

Till Charlottenberg

Wiklundhs oegennyttiga insats borde gett honom ett livslångt arbete i Arvika HC. Ingenting är emellertid beständigt. Den ekonomiska verkligheten hann så småningom ifatt AHC. Helge Wiklundh rationaliserades bort.

Inte långt senare dök han upp i Charlottenberg.

Helge drev trots hårt motstånd igenom ishallsbygget. Kunskap är pengar. Eda kommun tjänade många sköna slantar på Wiklundhs mångsidighet och kunnsighet.

Trots att han sitter med i Fritidsnämnden lyckades Helge övertyga sina nämndkollegor att "Kyrkan ska placeras mitt i byn". Storvulna planer på ett idrottskomplex vid Valfjällets vintersportanläggning innehöll, enligt initialplanerna, både ishall och simhall utlokaliserade från tätorten.

– Tack och lov att vi fick stopp på de planerna, säger Helge Wiklundh.

Nu ligger Gränshallen lätt åtkomlig för alla charlottenbergare. En anläggning som betraktas mera som ett

allaktivitetshus än renodlad tummelplats för ishockeyutövare. Där finns förutom konstis med rymliga sanitära utrymmen även detta;

******* 25 skjutbanor för luftvapen. Åtta banor för krutskytte (Det är en av de största skjutbanorna inomhus i Sverige).

******* Lokal för styrkelyftarna i Charlottenbergs atletklubb.

******* 100–150 motionärer bedriver regelbunden gymning där.

******* Konståkningen börjar ta fart.

******* IF Örnen har omklädningsutrymmen och scooter i hallen. Elljusspåret ligger runt knuten.

******* Naturligtvis finns där cafeteria och ändamålsenliga kanslilokaler åt Charlottenbergs HC.

Men det är inte nog med detta.

– Jag måste se till att fullfölja de projekt jag lovade driva igenom i samband med att hallbygget sattes igång.

Gränshallen kommer i framtiden även att svälja mässor, auktioner och dansgalor.

Överskottet på värme från kylaggregaten medverkar till att hålla driftskostnaden av hallen nere.

Spelar fortfarande

Helge Wiklundh står nära förbunden med ishockey. Spelar gör han i CHC-tröjan, jo då du läser alldeles rätt, men mest i motionssyfte. Hockeyklubbens ungdomsverksamhet är på rätt väg, och snart förpassas 41-åringen definitivt till läktarplats.

Men redan nu känner säkert de flesta till att utan Helge Wiklundhs hårda arbetsinsats hade ishockeyn i Charlottenberg gått en oviss framtid till mötes. Med sin entusiasm och betydande mångkunnighet har han dessutom fått igång värdefulla föreningsinsatser.

Helge är företagsekonom och läser just nu en entreprenörutbildning.

Den värmländska ishockeykartan innehåller trots sexton ishallar några vita fläckar. Varför inte skicka ut Helge Wiklundh på missionärsresa i ämnet hallbyggen?

Guldtränaren Conny Evensson: – Värmland är hem

Hockeysug i Hagfors

Conny Evensson hade lika gärna kunnat bli fotbollsspelare av klass. Det blev ishockeyn han förlorade sig till.

– När jag växte upp var det ett fruktansvärt stort ishockeyintresse i Hagfors. Viking hade en härlig tränare i Les Anning. Jag drogs med i ishockeysuget.

Elitishockey spelade Conny i Hagfors, Malmö och Karlstad.

Det var i TV-pucken han första gången fick ögonen på sig. Värmlandslaget innehöll förutom Conny nuvarande förbundsbasen Ola Lundberg och Leif Labraaten bland andra. Året var 1961, Västerbotten blev då för svåra för värmlänningarna.

Evensson var en habil kraft på isen. Men det är framför taktiktavlan i omklädningsrummet och i spelarbåset hans storhet kommer till sin rätt.

Han är lugn, har kyla, är envis och har tålmod. Andra stryker gärna under på att han är en bra lyssnare. Såna omdömen finns det gott om, när man försöker sig på att analysera det slagkraftiga namnet Conny Evensson.

Mycket av Connys styrka har sin grund i ett sunt förnuft. – Det finns grå dagar ibland. Men jag försöker förtränga dem med en positiv livssyn. Jag ser alltid framåt.

Det ligger fingertoppskänsla bakom Conny Evenssons fantastiska framgångar som tränare. Han har fingertoppskänsla även för annat. Han köpte in sig i hästen Copiad och drog en vinstlott.

– Jag gick med på vinst och förlust och hade tur. Jag har själv haft häst. Men den kom aldrig till start.

Första SM-guldet störst

Kaotiska hyllningar efter dubbla VM-guld, karnevalsstämning sedan han fört Klotten till mästartitel två år i

Vad är det som gjort Conny Evensson till en ständig segrare med två VM-guld, dubbla mästerskap i Färjestad och schweiziska Klotten samt till helgonförklarad i Göteborg?

– Jag har haft tur. Jag har alltid kommit till rätt lag vid rätt tidpunkt.

Det är hans eget svar.

Conny generaliserar, så enkelt är det inte.

Efter två år i Göteborg, lika många som förbundskapten och två år i utlandstjänst, är han tillbaka i Karlstad.

Conny och hustru Birgit bor på Färjestadsvägen – var annars? – på några icingpuckars avstånd från ishall och kansliet i Färjestad herrgård.

– Värmland är hemma för mig.

Alltså är Conny hemma för gott?

– Jag har tvåårskontrakt med Färjestad. Men man ska aldrig säga något man längre fram inte kan stå för. Det är snabba vindar i den här sporten.

Triumfens ögonblick, inför jublande människomassar i Stockholm efter VM-segern i Åbo.

Vardagsarbete på isen. Conny lägger ut texten för FBK-upplagan årgång 1987 under en träning.

ma för mig

följd. Conny Evensson stod i medelpunkten. Minnen för livet. De största i 30-årig karriär som aktiv och tränare? Nej, ändå inte.

– När Färjestad vann SM första gången. Vi hade brutit isen. Det kändes så djäkla rätt. För ledarnas skull. Och för att Färjestad fostrat så många bra spelare.

Den gången, 1981, gav ledare och spelare hundra procent och lite till i det rätta ögonblicket.

Conny Evensson har en avundsvärd distans till det han sysslar med. Det återstår att se när Mr Färjestad, Kjell Glennert, lägger det övergripande ansvaret för föreningen på sin favoritelev.

Conny Evensson har nyss nått livets middagshöjd. Då är inte längre spelarbåset en självklar utsiktspunkt. Men när detta nedtecknas säger han:

– Jag känner mig som en privilegierad människa, som får jobba på heltid med det som är min hobby.

Välskräddad, med armarna i kors, följer Conny Evensson Tre Kronors spel från avbytarbåset.

Åke i GIK-styrelsen redan som 14-åring

● -PORTRÄTT

Han har alla utmärkelser som går att få; Riksidrottsförbundets stora guldmedalj ur prins Bertils hand, Värmlands Idrottsförbunds guldmedalj och alla andra tänkbara bevis på uppskattning för sitt arbete i Värmlands Ishockeyförbund.

Frågar man Åke själv, vad han uppskattar mest, kan ni vara övertygade om att han säger "det var när jag blev hedersordförande i Grums IK."

Åke Edquist är urgrumsare. Han missar aldrig ett tillfälle att berätta om laget i sitt hjärta.

Han var med om att göra Grums IK till ett begrepp i ishockey. I dag följer han sina favoriter från läktarplats och ledsagar dem med ett mustigt språk. Det kanske inte uppskattas av alla, men det personifierar Åke Edquist i ord och handling.

En del blir ledare på grund av administrativ begåvning. Andra för ekonomisk förmåga.

– Jag blev det därför att min pappa var byggmästare. Vi hade skrivmaskin och telefon hemma...

Åke Edquist valdes in i GIK-styrelsen vid 14 års ålder. 1958 blev han sekreterare i huvudstyrelsen. Tioalet år senare fattade han ordförandeklubban.

30 år i förbundets ledning

Åren 1960–1990 hade han olika uppgifter i Värmlands Ishockeyförbund. Det började i Skolkommittén och fortsatte i UJK ("Jag hade härliga kompisar i Karl-Olof Hjalmarsson och Walter Eriksson"). Trion ledde TV-pucklaget till guld 1967 och 1968.

Femton år hade Åke Edquist hand om förbundets kassaskrin.

Åke Edquist har aldrig lidit av brist på ideer. Hans förmåga att leda dem i verkställighet är oomtvistad.

Värmländsk ishockey hade varit bra mycket fattigare utan Åke Edquist. Han är en levande legend.

Värmland är ett ishockeydistrikt med många ishallar. Sett till folkmängden är Värmland faktiskt landets hallrikaste distrikt. I de 18 kommuner, som Värmlands Ishockeyförbund omfattar, finns 16 ishallar. Kommuner som fortfarande saknar sådana anläggningar är Degefors, Storfors och Torsby.

Det var en form av missionsresor i början av 1980-talet bland värmländska kommuner, som fick ett fint gensvar. Svenska Ishockeyförbundets dåvarande ordförande, Arne Grunander, blev något av ishallsprofet, när han tillsammans med Värmlandsordföranden Sven Jansson

och Jan Ericsson besökte samtliga kommuner inom distriktet.

Tanken med missionsresorna var att marknadsföra sporten, och samtidigt påtala hur viktigt det är för ungdomen med en riktig samlingsplats och då en ishall. Resultat av denna framgångsrika kampanj ser vi på dessa sidor. Betyget bör vara stort A.

Värmland står nu synnerligen väl rustat, att ta emot större arrangemang och träningsläger, i och med det breda urval av möjligheter som alla dessa ishallar erbjuder.

Ett ishockeydistrikt fullt

Under ett av kommunbesöken i Värmland, för att försöka få ishallbygge till stånd, besöktes Munkfors. Från vänster Jan Ericsson, Rolf Wessman, Karl Johansson, Sven Jansson, Claes Uno Franke, Roland Arnesson och Arne Grunander. Ishallen på Klingevi i Munkfors (nedan) är en av de 16 hallarna i Värmland. Byggt 1984.

ARVIKA KOMMUN

Fermihallen nr 184
Kontaktm: Bernt Bengtsson
Tel: 0570-818 02
Byggt 1986 Publik 1500
6 omklädningsrum

EDA KOMMUN

Gränshallen nr 245
Kontaktm: Helge Wiklund
Tel: 0571-201 53
Byggt 1993 Publik 1200
4 omklädningsrum

FILIPSTADS KOMMUN

Wasahallen nr 217
Kontaktm: Inger Johansson
Tel: 0590-611 76
Byggt 1989 Publik 1200
8 omklädningsrum
Även konstis bandy

FORSHAGA KOMMUN

Ängevi Ishall nr 162
Kontaktm: Jan Hagstrand
Tel: 054-17 20 78
Byggt 1984 Publik 1200
4 omklädningsrum

GRUMS KOMMUN

Billerudshallen nr 39
Kontaktm: Lennart Andersson
Tel: 0555-106 81
Byggt 1983 Publik 1100
4 omklädningsrum

HAGFORS KOMMUN

Valhall nr 147
Kontaktm: Sören Grahn
Tel: 0563-185 00
Byggt 1984 Publik 1500
4 omklädningsrum

HAMMARÖ KOMMUN

Hammarö Ishall nr 103
Kontaktm: Kjell E Andersson
Tel: 054-51 50 11
Byggt 1979 Publik 1700
4 omklädningsrum

KARLSKOGA KOMMUN

Nobelhallen nr 53
Kontaktm: Göran Nilsson
Tel: 0586-614 64
Byggt 1972 Publik 6300
4 omklädningsrum

Värmlands första ishall byggdes i Karlstad. Färjestadshallen stod klar 1967.

av hallar

KILS KOMMUN

Sannerudshallen nr 197
 Kontaktm: Rolf Forsman
 Tel: 0554-137 72, 140 10a
 Byggd 1987 Publik 1200
 4 omklädningsrum

Sannerudshallen i Kil ligger "lågt". Klar 1987.

Först naturis, sedan konstis på Ångevi i Forshaga. 1984 var ishallen klar.

KRISTINEHAMNS KOMMUN

Björkhallen nr 118
 Kontaktm: Jan Karlsson
 Tel: 0550-881 81
 Byggd 1981 Publik 1600
 4 omklädningsrum

MUNKFORS KOMMUN

Klingevishallen nr 155
 Kontaktm: Karl Stridsberg
 Tel. 9563-521 17
 Byggd 1984 Publik 1350
 3 omklädningsrum

SUNNE KOMMUN

Sunnevishallen nr 174
 Kontaktm: Hasse Lindgren
 Tel: 0565-139 21
 Byggd 1985 Publik 1700
 4 omklädningsrum

SÄFFLE KOMMUN

Somashallen nr 206
 Kontaktm: Inge Larsson
 Tel: 0533- 816 66
 Byggd 1988 Publik 1200
 4 omklädningsrum

KARLSTAD KOMMUN

Färjestads Ishall nr 22
 Kontaktm: Hans-Erik Johansson
 Tel: 054-29 55 09
 Byggd 1967 Publik 4700
 4 omklädningsrum

Arena Center nr 237
 Kontaktm: Hans-Erik Johansson
 Tel: 054-29 55 09
 Byggd 1987 Publik 250
 4 omklädningsrum

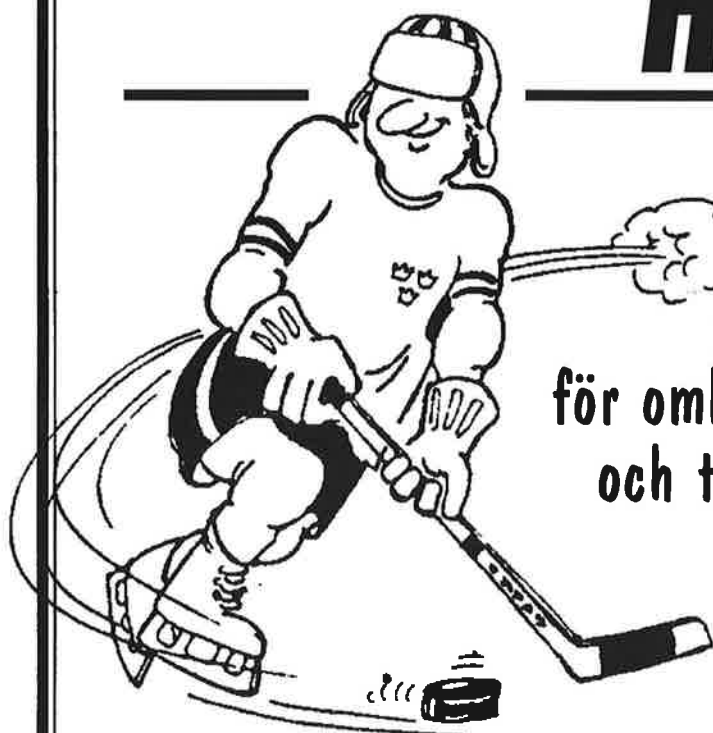
Norvalla Ishall nr 123
 Kontaktm: Hans-Erik Johansson
 Tel: 054-29 55 09
 Byggd 1982 Publik 1150
 4 omklädningsrum

Somashallen i Säffle var färdig 1988.

JORD
SKOG
DJUR
BYGG

ALLA KAN HANDLA HOS OSS!

Du som ännu inte upptäckt vårt breda sortiment för omklädningsrummet, duschen och toaletten samt övrigt underhåll av anläggningar som t ex ishallar

Alltid nära till
Din fackhandel

Psst! Vi har allt för din villa och trädgård också.

Värmlands lantmän

ALSTER • ARVIKA • EKSHÄRAD • KRISTINEHAMN
SUNNE • SÄFFLE • TORSBY • ÅRJÄNG

FÖRSTA RYSSARNA

8 januari 1959. Det första ryska ishockeylaget besökte Värmland.

Sovjets Vingar med bland andra världsmästaren från 1954, Kutjenski, visade upp sin eminenta skridskoåkning på Idrottsparken i Grums. "Vingarna" vann matchen med 6-2.

Publiksiffran landade på 1678. Det var en större besvikelse än nederlaget för Grums.

Värmländska NHL-proffs

(Namn, klubb och år när spelaren skrev kontrakt)

Ulf Sterner	New York Rangers	1964
Thommie Bergman	Detroit Red Wings	1972
Willy Lindström	Pittsburg Penguins	1975
Dan Labraaten	Calgary Flames	1976
Kent-Erik Andersson	Minnesota North Stars	1977
Lars Zetterström	Vancouver Canucks	1978
Bengt-Åke Gustafsson	Washington Capitals	1979
Anders Steen	Winnipeg Jets	1980
Thomas Steen	Winnipeg Jets	1981
Håkan Loob	Calgary Flames	1983
Thomas Rundqvist	Montreal Canadiens	1984
Peter Loob	Quebec Nordiques	1984
Kjell Dahlin	Montreal Canadiens	1985
Fredrik Olausson	Winnipeg Jets	1986
Jan Ingman	Winnipeg Jets	1987
Magnus Roupé	Philadelphia Flyers	1987
Roger Johansson	Calgary Flames	1989
Peter Andersson	New York Rangers	1992

Två spelare till med värmländskt förflutet som spelat i National Hockey League är Juha Widing och Anders Håkansson.

Värmländska Världsmästare

Moskva 1957: Nisse Nilsson

Colorado Springs 1962: Nisse Nilsson, Ulf Sterner
Wien 1987: Håkan Loob, Thomas Rundqvist, Bengt-Åke Gustafsson, Peter Lindmark (Tredjemålvakten Anders Bergman blev sedermera värmlänning i Färjestad BK).

Åbo 1991: Håkan Loob, Bengt-Åke Gustafsson, Thomas Rundqvist.

München 1992: Lars Karlsson, Peter Ottosson.

Conny Evensson coachade Tre Kronor till guld i Åbo och München.

Värmländska Olympiska mästare

Lillehammer 1994: Håkan Loob.

I Lillehammer blev Håkan Loob olympisk mästare 1994, och vid hemmamatch i Färjestadshallen i början av mars uppvaktade Kjell Glennert den olympiske guldmedaljören med FBK-present med hallspeakern Bosse Sonnö som närmaste vitne.

● -PORTRÄTT

Billy gjorde 13 säsonger i elitishockeyns tjänst

Förste värmlänningen som drog ut med pipan på internationella uppdrag. Till Mellaneuropa. I österled.

– Jag blåste äldre juniorernas VM-final i Moskva. Sovjet mot Kanada. Det var stort. JEM-turneringarna i Tammerfors, Kiev och Örnsköldsvik är andra internationella uppdrag Billy Fredriksson har på sitt samvete. – Ett annat uppdrag jag minns med glädje är Spengler Cup. Jag blåste två år i Davos.

Ingen svensk ishockeydomare utöver värmlänningen Billy Fredriksson har fått det stimulerande uppdraget. Spengler Cup är den mest traditionsrika turnering-

en för klubbtag i Europa.

Elitseriematchen Luleå-Djurgården bildade slutvinjett på Billys framgångsrika bana som ishockeydomare.

– Det var inte intresset för ishockeyn och allt runt den som fick mig att ge upp. Det blev för jobbigt att resa så mycket och ofta.

Billy Fredriksson övergav inte ishockeyn helt när han lade pipan åt sidan. Den tidigare elitdomaren sitter ordförande i Värmlands Ishockeyförbunds tävlingsutskott (TK). Vidare arbetar han med uppdrag i Tävlingsområde Väst.

Våra ordförande under 50 år

1945-1948
IVAR FRIBERG

1948-1961
OLOF EKLUND

1961-1962
GÖSTA ÅCKANDER

1962-1964
BERNDT MAGNUSSON

1964-1971
KJELL GLENNERT

1971-1984
SVEN JANSSON

1984-1986
KARL-GÖSTA JANSSON

1986-1989
HANS SVENSSON

1989-1994
ULF NORRMAN

1994-
OLA LUNDBERG

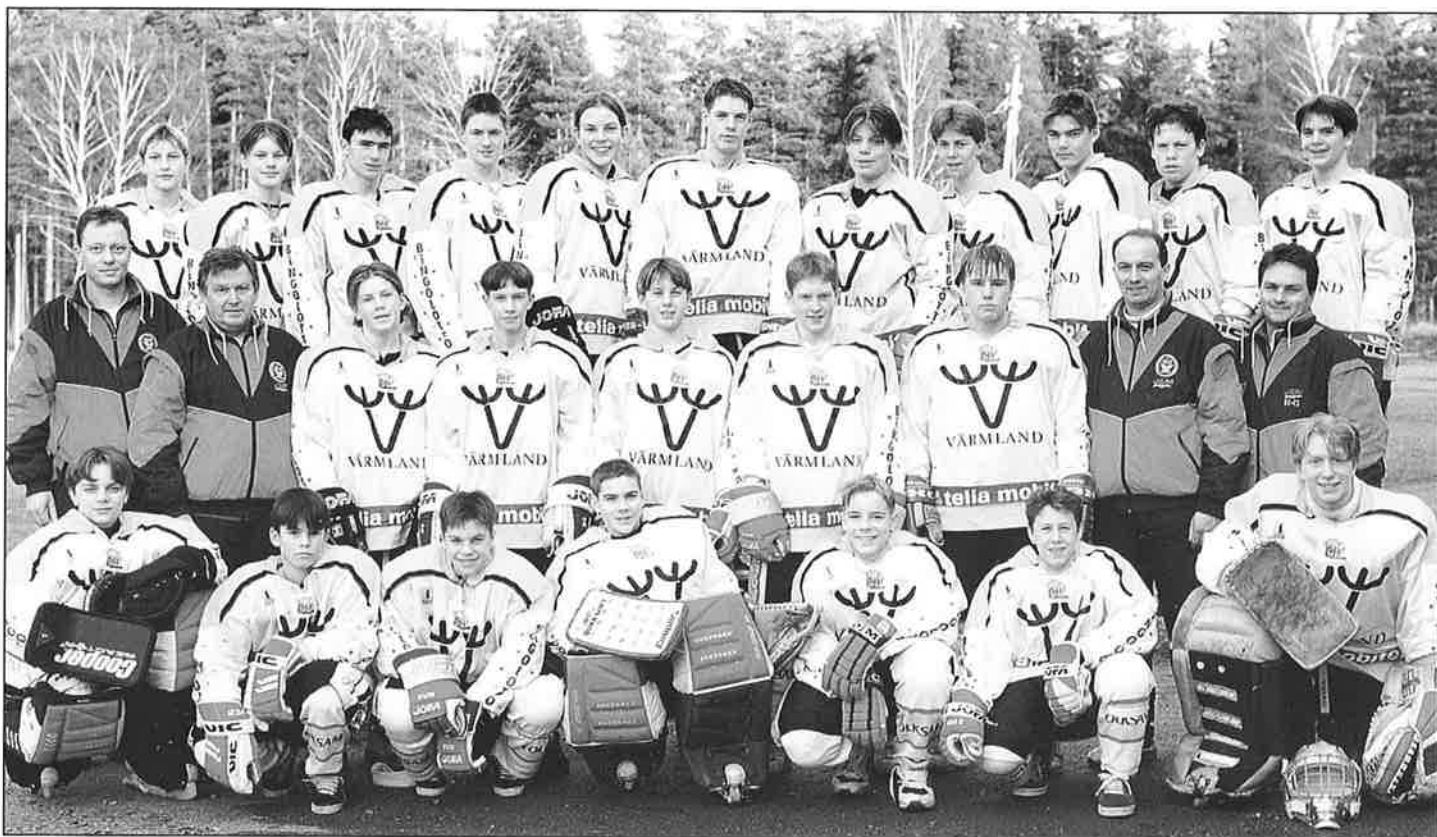
Styrelseledamöter under 50 år

Axelsson Wilhelm	Övr.	1951-52	Jansson Karl-Gösta	Ordf.	1984-86
Bergenfelt Sven	Övr.	1966-72	Jansson Sven	Ordf.	1971-84
Bigert Jan	Övr.	1990-92	Larsson Sven	Övr.	1957-61
Brunstedt Frank	Övr.	1960-77	Lundh Johnny	Skr.	1984-93
Dahlström Arne	V. Ordf.	1947-48	Lundberg Ola	V. Ordf.	1989-94
	Skr.	1948-54		Ordf.	1994-
Edquist Åke	Övr. 1962-75		Magnusson Berndt	Övr.	1961-62
	Kassör	1975-89		Ordf.	1962-64
	V. Ordf.	1984-88	Nilsson Stig	Övr.	1957-60
Eklund Olof	Skr.	1945-46	Norrman Ulf	V. Ordf.	1988-89
	Kassör	1945-46		Ordf.	1989-94
	V. Ordf.	1946-48	Olsson Arne	Övr.	1947-48
	Ordf.	1948-61		V. Ordf.	1948-81
Ericsson Jan	Övr.	1972-84	Olsson Gunnar	Övr.	1945-54
	Adj.	1984-		Skr.	1954-58
Fredriksson Billy	Övr.	1990-		Kassör	1954-69
Friberg Ivar	Ordf.	1945-48	Persson Henrik	Övr.	1956-58
Fröberg Lennart	Övr.	1984-90		Skr.	1958-82
Fällström Ivar	Kassör	1968-75	Sandström Tord	Skr.	1994-
Gewert Bo	Övr.	1982-90	Swan Jan-Erik	Skr.	1993-94
Glennert Kjell	Ordf.	1964-71	Svensson Hans	Ordf.	1986-89
Granquist Per-Olof	Kassör	1989-	Wendel Nisse	Övr.	1948-50
Hagstrand Bo	Övr.	1994-	Vestberg Jan	Övr.	1988-91
Hammarström Sven	Övr.	1945-46	Westman Dick	Övr.	1991-
	Kassör	1946-48	Åckander Gösta	Övr.	1952-61
	Skr.	1946-48		Ordf.	1961-62
Hellgren Olle	Övr.	1945-46	Öfverberg Jerry	Skr.	1982-84
Hermansson Ragnar	Övr.	1992-94	Östman Alf	Övr.	1960-66
	V. Ordf.	1994-			

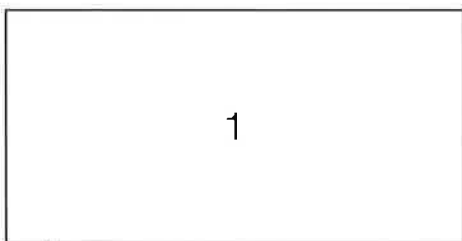
Värmlands Ishockeyförbunds styrelse 1995: bakre ledet från vänster Tord Sandström, Arvika, Dick Westman, Kil, Pär Hyllienmark, Karlstad, Billy Fredriksson, Molkom, Jan "Indos" Eriksson,

Karlstad, och Per Olov Granqvist, Karlskoga, främre ledet Bo Hagstrand, Säffle, Jan Ericsson, Forshaga, Ola Lundberg och Ragnar Hermansson, Karlstad.

Värmlands lag i SverigePucken 1995: Bakre ledet från vänster Rickard Hallgren, Färjestad, Fredrik Solberg, Grums, Tomas Davidsson, Hammarö, Jörgen Hagström, Grums, Martin Fredriksson, Forshaga, Henrik Loob, Färjestad, Rickard Rehnberg, Färjestad, Markus Persson, Viking, Jonas Jansson, Forshaga, Tobias Andersson, Forshaga, och Daniel Backlund, Färjestad, mitt-enraden Christer Nyström, Färjestad, Anders Zetterström, Fors-

haga, Daniel Westin, Sunne, Klas Asker, Munkfors, Martin Rudolf, Färjestad, Lars Löfgren, Färjestad, Peter Labraaten, Färjestad, Sören Ågren, Munkfors, och Hans Gunnar Rone, Munkfors, främre raden Mikael Gregorski, Skåre, Johan Pettersson, Hammarö, Marcus Krischel, Hammarö, Mathias Wallin, Forshaga, Andreas Albinsson, Arvika, Johan Föhr, Färjestad, och Tom Olsson, Färjestad.

BILDERNA PÅ OMSLAGET:

Färgbilden på omslaget visar Färjestads BK:s lagkapten säsongen 1994–1995 Håkan Loob i hemmamatch mot Luleå.

Bilderna från värmlandsishockeyns barndom, i svartvitt på sista pärmsidan, är från olika arenor:

1. På Palmviksrinken, även kallad Jennys hage, i Arvika försvaras Arvikamålet av Göran Danielsson, Hans Sveder och Mats Larsson. Övriga Arvikaspelare är Olle Nilsson, Leif Bark och (längst till höger) Karl-Erik "Kix" Eriksson.

2. Klarälvdalsderbyn i all idrott har speciellt intresse, inte minst ishockeydrabbningarna mellan IFK Munkfors och IK Viking. Vikingspelaren till vänster är Gunnar Johansson, och Munkforsmålet vaktas av Karl-Erik Pallin iförd sedvanlig keps.

3. Detta IFK Bofors-lag var seriesegrare i division III Västra säsongen 1946–1947: stående från vänster Bertil Nordh, Peter Kihlström, Åke Brask, Stig Helsing, Ove Granath, Valter Karlsson och Nils G Karlsson, knästående Arne Olsson, Evald Axelsson och Frank Brunstedt.

4. Bengt Eriksson leder hejarklacken i Färjestads seriefinal i division II mot Grums IK 26 januari 1964. FBK vann med 3–1 men Grums gick till allsvenskt kval.

5. Drabbning mellan Grums IK och Forshaga IF på Ångevis naturis. Hemmamålvakten Arne Holm i aktion.

